

1.

„Nadporučíku Steigere, ohlaste se prosím! Stanice osmnáct. Opakuji: nadporučíku Steigere, ohlaste se prosím. Stanice osmnáct.“

Rod Steiger zaklel. Znovu ho napadlo, že tahle zatracená loď je postavena úplně stejně jako pozemské ultrajednotky a rychlými kroky došel k interkomu, zabudovanému ve zdi.

„Stanice osmnáct,“ řekl do mikrofону.

Obrazovka se rozsvítila a nadporučík spatřil Luigiho široký obličej: „Nadporučíku,“ vyhrkl. „Díky Bohu, že se hlásíte. Už vůbec ničemu nerozumím.“

„Dobrá, dobrá, Luigi,“ uklidňoval ho kapitán. „Co se děje?“

„Pane,“ vydechl Luigi, „myslím, že jsem zachytil radiogram!“

Toto hlášení, které nadporučík Steiger nejprve považoval za holý nesmysl, odstartovalo jedno z nejneuvěřitelnějších a nejstrašidelnějších dobrodružství, které kdy flotila Solárního impéria zažila.

Rod Steiger a Luigi Bernardo se spolu s dalšími jedenadvaceti důstojníky a mutanty nacházeli na palubě vesmírné lodi, kterou teprve hodinu předtím dobrodružným způsobem obsadili. Na její palubě, která se do detailů podobala palubám pozemských lodí, unikli doslova v poslední minutě před nejobludnějším monstrem, jaké kdy spatřili.

Když Rod Steiger vysvětlil poručíkovi, že je hlava dubová, když jako školený radista nedokáže určit, jestli přijal nebo nepřijal radiogram - a když ho Luigi Bernardo ujistil, že nadporučíkovu rozhořčení naprosto rozumí, ale přesto ho prosí, aby se podíval na registrační pásek, vydal se nadporučík s povzdechem do radiocentrály.

„Tak co je nového?“ zeptal se přísně.

Malý, širokoramenný Luigi rozpřáhl paže.

„Nevím, pane, a jsem zoufalý!“ vysypal ze sebe. „Indikace na pásku je jasná, ale z reproduktorů se ozývá jen samé pištění a šumění. Analyzátor tvrdí, že se jedná o skutečnou zprávu, ale nedokáže určit modulační vzor. Nosná frekvence se dá snadno vypočítat, ale je to stejná frekvence, jaká charakterizuje poruchy přitažlivosti v určitém typu slunce. Energetické měření říká, že celkový přijatý objem energie značně převyšuje obvyklou úroveň, jenže někde v blízkosti mohlo dojít k přirozené události, která způsobila atypické rozptýlení energetických polí. Je to samá pro a proti, pane.“ Vjel si rukama do vlasů. „Už se v tom nevyznám.“

Rod přistoupil k měřicímu pultu. „Všiml jste si, že šlo o vysílání z defektního vysílače?“ zeptal se po chvíli.

„Ano, pane,“ odvětil předpisově Luigi, „nebo že pochází z velmi dalekého zdroje a je oslabeno selektivním tlumením.“

Rod zavrtěl hlavou.

„To sotva. Přechody od modulované k nemodulované nosné vlně jsou příliš ostré. Poklesy také. V celém vesmíru neexistuje hmota, která má tak ostrou frekvenční selektivní schopnost. Ještě nikdy jsem neviděl něco takového,“ prohlásil zamýšleně, „ale podle mého názoru jde o záznam defektního mechanického hlasu.“

Narovnal se a upřeně se na Luigiho zadíval.

„Luigi, myslím, že jste vážně něco našel.“

Arkonidan Atlan měl plné ruce práce, aby se ctí dostál funkcí pilota, když mu zavolal Rod Steiger. V obrovské velitelské centrále byli kromě něj ještě tři mutanti, ale i s jejich podporou bylo skutečně namáhavé udržovat vesmírného obra na správném kursu a provádět zamýšlené manévry. Bitevní loď momentálně silně strádala nedostatkem posádky. Ať už volal kdokoli, měl to vědět.

Atlan nebyl zrovna v dobré náladě, když stiskl tlačítko příjmu a přijal hovor. Poznal Roda Steigera, který ho zdravil a uctivě čekal, až bude osloven.

„Pane,“ řekl pak, „myslím, že jsme zachytili důležité hlášení.“

„Oč jde, nadporučíku?“

Rodova zpráva se jen přidáním slova ‚důležitý‘ lišila od té, kterou Rod sám před pár minutami vyslechl, a nejprve nebral vážně. Arkonidanovu náladu nezlepšila.

„To je skutečně zajímavé, nadporučíku,“ řekl jen středně iritovaným hlasem. „Tak tedy - zachytili jsme něco nebo nezachytili...?“

„Zachytili, pane,“ pokračoval Steiger neochvějně. „Pochází to z pravděpodobně defektního vysílače, bylo to namluveno pravděpodobně rovněž defektním mechanickým hlasem a proto to nemůže být jen tak rozluštěno.“

„A jak,“ zeptal se Atlan se vzrůstajícím podrážděním, „tedy můžete tvrdit, že se jedná o něco důležitého?“

„Mám před sebou výsledky měření, pane,“ opáčil Rod Steiger stručně. „Hlášení přichází ze stejného vesmírného sektoru, jako my - pravděpodobně z OLD MANA.“

Bitevní loď zamířila těsně po kvapném útěku před OLD MANEM do lineárního vesmíru, aby zabránila možnému pronásledování. Nikdo sice neměl představu o tom, co se v nitru obrovského polokulovitého robota děje, a jaké temné moci řídí jeho jednání, ale bylo zcela myslitelné, že OLD MAN bude ve vetřelcích vidět nepřátele, jejichž útěku se pokusí zabránit pomocí své gigantické flotily.

Když se loď po několika minutách vrátila do čtyřrozměrného kontinua, ukázalo se skvělé astronautské umění Perryho Rhodana. Samozřejmým cílem ukořistěné lodi byl sektor Vega, v němž se momentálně koncentrovaly svazy imperiální flotily. Bod ponoření bitevní lodi ležel sto padesát astronomických jednotek od hranic soustavy Vega a téměř dvakrát tak daleko od těžiště koncentrace flotily. Kvůli husté dopravě v bezprostředním okolí soustavy nebylo další ponoření vhodné. Perry Rhodan oznámil čekající flotile svůj návrat a přikázal plukovníku Akranovi, kapitánu vlnkové lodi CREST IV, aby se mu vydal vstříc. K setkání s CRESTEM IV mělo dojít asi za osmdesát až devadesát minut. Před půlhodinou oznámil nešťastný Luigi Bernardi nadporučíku Steigerovi svůj objev. Před hodinou a půl odstartovala bitevní loď z OLD MANA a s vražedným zrychlením zmizela v lineárním vesmíru....

Atlan přenechal řízení lodi jednomu z mutantů a vydal se do kabiny, která sloužila Perrymu Rhodanovi jako dočasný hlavní stan.

„Jsme skoro doma,“ řekl Rhodanovi Atlan. „Ještě nikdy jsem se na to netěšil tolik, jako teď.“

Rhodan s úsměvem přikývl. Atlan ho znal dost dlouho, aby pochopil, že Rhodan ho téměř nevnímá. První administrátor přemýšlel.

Atlan ho nerušil. Tiše se procházel po kabině a čekal.

„Tak povídej!“ vyzval ho náhle Rhodan. „Něco tě napadlo. Řekni mi to!“

„Vaše Excellence uhodila hřebíček na - hlavičku,“ řekl Atlan trochu výsměšně, ale ihned zvažněl. „Měl jsem příležitost deponovat před naším ne příliš organizovaným útěkem z OLD MANA v nitru robota nukleární hlavice.“

Cítil, jak na něm spočinul chladný Rhodanův pohled, plný nevole, ale nevzhlédl, a pokračoval:

„Považoval jsem to za nutné. OLD MAN by byla kořist s nedozírným významem pro Sluneční impérium - kdyby mu bylo možné důvěřovat. Až dosud nám nepřinesl nic než těžkosti a ztráty a jeho chování je natolik záhadné, že se z jeho strany musíme v budoucnu obávat nejhoršího. Považoval jsem za nejjistější to monstrum zničit, než napáchá nenapravitelné škody. Byl jsem si jistý, že bys s mým rozhodnutím souhlasil, kdyby byl ještě čas na diskusi.“

Vzhlédl. Na Rhodanově rtech byl ironický úsměšek.

„Máš ale radost,“ imitoval Arkonidanův způsob řeči, „že nedojde ke konfrontaci kvůli tvému svévolnému rozhodnutí, protože tvé bomby nevybuchly.“

„Takže,“ zamumlal Atlan, „to ti také neuniklo.“

Perry Rhodan na to nereagoval. „Jak jsi nastavil odpálení?“ zeptal se.

„Šedesát minut.“

Rhodan pohlédl na hodinky. „Někdo tomu dokázal zabránit,“ konstatoval vážněji než dosud. „Kdo?“

„To,“ prohlásil Atlan bez váhání, „mě přivádí k druhému důvodu mé návštěvy. První, co mě napadlo pochopitelně bylo, že bojovní roboti nálože objevili a zneškodnili. Ale vezměme v úvahu, že po našem zmizení bylo všechno vzhůru nohama. Typ robotů na OLD MANOVI není normálně vybaven tak, aby dokázal lokalizovat slabé nukleární záření. Z toho vyplývá, že to nebyli roboti - ale kdo tedy?“

„Walkerů?“ zeptal se Perry Rhodan.

Atlan mávl odmítavě rukou. Housenkovité, inteligentní, ale degenerované bytosti, které z nepochopitelných důvodů ve stovkách obývaly OLD MANA, v něm budily pouze pohrdání.

„Walkerů?“ řekl. „Ti nerozeznají tenisák od granátu. Ne. Walkerů nepřicházejí v úvahu.“

„A co krystaloví agenti?“

„A tady narážíme na vlastní problém,“ prohlásil Atlan tónem profesora, který se právě chystá vysvětlit svým žákům význam základní poučky. „Pokud krystalové agenti známe, jedná se o druh kolektivní inteligence, jejíž jednotlivé údy, zcela závislé na centrální řídicí instanci, jsou mikroskopicky nepatrné útvary, vyskytující se většinou ve výparech. Dalším charakteristickým rysem je to, že jsou neustále posedlí pudem usazovat se v co největším počtu v myšlenkových centrech jiných inteligencí a přivést tak cizí rozum pod vlastní kontrolu.“

„Výtečně,“ pochválil ho Perry Rhodan ironicky. „A kam tím, příteli, míříš?“

„K pudu,“ odvětil Atlan prostě. „K onomu pudu, který krystaly nutí stahovat se tam, kde existuje inteligentní život, který mohou podrobit své vůli.“

„Aha.“

„Správná poznámka. Jakou přitažlivost mají asi podle tvého názoru kreatury jako Walkerů pro bytosti tak chtivé expanze jako jsou krystaloví agenti?“

„Ach, to nevím. To bych se musel octnout v kůži krystalového agenta...“

„Hrozně legrační...“

„...ale kdybych se pokusil řešit ten problém čistě lidskou logikou - čímž úmyslně přehlížím nemalý počet dalších možností - jsem nakloněn říci: žádnou.“

„Žádnou co?“ zeptal se Atlan zmateně. „Žádnou přitažlivost. Ptal ses mě na to, pamatuješ?“

Atlan mávl rukou.

„Ty taky dokážeš jednoho poplést! Dobře, tak tedy se mnou souhlasíš. Proč, ptám se tě, jsou tedy na OLD MANOVI krystaloví agenti?“

Rhodan se usmál.

„Takže teď přijde pointa, víd?“

„Tím svým mudrováním mi všechno zkazíš!“ rozzlobil se Arkonidan. „Ano, teď přijde pointa. Na OLD MANOVI musí být kromě Walkerů ještě jiná forma inteligence, která je na vyšší úrovni než oni, a která poskytla krystalovým agentům dostatečný důvod, OLD MANA navštívit.“

Atlan domluvil a ve velké, prázdné kabině se rozhostilo strašidelné ticho. „Máš pravdu,“ řekl nakonec Rhodan, a všechna veselost byla rázem pryč. I když Atlan tuto přítelovu proměnu zažil již několikrát, byl jí znovu fascinován. „Všechno nasvědčuje tomu, že na OLD MANOVI existovala před příchodem agentů kromě Walkerů minimálně jedna další inteligence. Cílem agentů bylo dostat tuto inteligenci pod kontrolu.“

První administrátor zaváhal. „Tohle je otázka pro NATHANA,“ uzavřel. Pak poplácal Arkonidana po zádech.

„Vynikající nápad, pane imperátore!“ zasmál se. „Skutečně k nezaplacení!“

CREST IV se podle plánu přiblížila k bitevní lodi jejíž posádka pak přešla na palubu vlajkové lodi, zatímco jejich místa zaujalo komando, které mělo kořist dopravit na nejbližší základnu flotily.

Rod a Luigi se podle předpisů hlásili u majora Konitzkeho, velitele jejich oddělení.

„Až do odvolání máte volno,“ prohlásil major věčně. „Musím vás ale požádat, abyste byli neustále k dispozici. Budou po vás chtít informace. Snažte se co nejméně slovy vyjádřit co nejvíc. To je vše. Nějaké dotazy?“

„Pane...“ řekl Rod.

„Nadporučíku?“

„Poručík Bernardo má registrační pásku z hyperpřijímače, v ukořistěné lodi. Zachytili jsme nejasný, vzdálený radiogram, který bude možné rozluštit jen s pomocí přístrojů tady na CRESTU IV, pokud vůbec. Domnívám se, že ona zpráva zde zachycena nebyla.“

Konitzki se ušklíbl.

„To se domníváte správně. S tím provozem kolem se to v éteru radiogramy jen hemží. Nějaký slabý a zkomolený radiogram bychom vůbec nezaregistrovali.“

„V tom případě, pane,“ pokračoval Rod, „prosím, abych směl získaný záznam co nejdříve vyhodnotit.“

Konitzki se poškrábal na bradě. „To je to tak důležité? Jistě, máte mé dovolení. Mně je jedno, jak strávíte svůj volný čas. A co je to vůbec za záhadu?“

„Předpokládáme, pane, že radiogram pochází z OLD MANA,“ odpověděl Rod po pravdě.

2.

Na OMASO mlčela děla. Plukovník Clark Dentcher seděl za kontrolním pultem a mlčky sledoval oblaky svítícího plynu, šířící se černým vesmírem.

Ještě před vteřinou byla na místě oblaku cizí vesmírná loď. Loď tak neobvyklého tvaru, jaký ani Dentcher, ani žádný z jeho mužů dosud nespátřili.

Vypadala jako hruška. Měření ukázala, že její délka činí jedenáct set metrů a v nejširším místě že má šest set metrů. Obrovská loď, která by se s tou Dentcherovou klidně mohla pustit do křížku.

OMASO ji zničila. Cizí loď pronikla do uzavřeného sektoru Červánky a nijak nereagovala na Dentcherovo vysílání. Plukovník se tedy rozhodl jednat. Salva měla cizince varovat, že to OMASO myslí vážně. Loď pokračovala v kursu. Další salva ji zasáhla.

Trvalo deset minut, než OMASO cizí loď zničila. Dentcherovi teď nebylo jasné, jestli se cizinci vůbec bránili. Jisté bylo, že OMASO zasažena nebyla.

„Hlášení kapitánovi,“ ozvalo se. Na obrazovce se objevila vzrušená tvář hlavního zaměřovače.

„Pane, lokalizovali jsme útvar úctyhodných rozměrů, jenž se nízkou rychlostí vzdaluje z místa exploze.“

„Jakým směrem?“

„Dopředu, pane. Ta věc míří k naší galaxii.“

Sektor Červánky ležel na jižním okraji Mléčné dráhy. OMASO byla právě na pravidelném hlídkovém letu, když narazila na cizí loď.

„Zjistěte všechna data o kursu,“ rozhodl Dentcher. „Předejte je pozitronice. Prohlédneme si tu věc zblízka. Dá se zjistit, jestli je ta věc řízená - a nebo jde jen o velkou trosku, která se nese na tlakové vlně?“

„Negativní, pane,“ přišla odpověď. „Nemáme se čeho chytit. Objekt se pohybuje po inertním kursu. Zatím žádná stopa po pohonu nebo řízení.“

Muž se ohlédl a okamžik s někým hovořil. Když se znovu obrátil k plukovníkovi, vypadal napjatě.
„Nový výsledek, pane,“ vyhrkl.
„Kurs neznámého objektu je identický s kursem hruškovité lodi, než jsme na ni zaútočili.“
„Takže by byla opravdu velká náhoda,“ prohlásil Dentcher zamyšleně, „kdyby se jednalo o nikým neřízený kus hmoty...“ Narovnal se. „Můj rozkaz platí. Předajte data o kursu pozitronice. Zahájíme pronásledování.“
Zaměřovač přikývl.
„A ještě něco,“ dodal Dentcher.
„Chci vědět, co leží ve směru, ze kterého objekt přichází.“
Za půl hodiny - cizí objekt se pohyboval pouze desetiprocentní rychlostí světla a nijak se nesnažil uniknout byly k dispozici první výsledky měření. Neznámý objekt měl nepravidelný tvar. Byl tvořen řadou hladkých ploch, propojených bez ladu a skladu. Útvar by se dal popsat jako kostka s hranou o délce čtyři sta metrů. Byl průhledný a působil silně filtračně na modré a červené vlnové délky. Jinými slovy: vypadal jako obrovský smaragd.
Dentcher se rozhodl, že se k podivnému krystalu nebude s OMASO přibližovat. Kurs krystalu byl nyní určen tak přesně, že ho - pokud se od něj neodchýlí - bude možné vystopovat ještě po týdnech. Plukovník tedy pronásledování přerušil a vrátil se na původní hlídkový kurs: Právě připravoval zprávu pro vedení flotily, když ho zavolal zaměřovač.
„K vaší otázce na jakém kursu se pohybuje neznámý objekt...“
„Ano?“ zeptal se Dentcher napjatě.
„Přichází z oblasti Magellanových mračen, pane.“

Když major Konitzki obdržel pokyn, aby poslal nadporučíka Steigera a poručíka Bernarda na takzvaný debriefing, zavolal do laboratoře, kde Rod Steiger pracoval na rozluštění záhadného radiogramu. Dlouho mu nikdo neodpovídal, až nakonec se ozval desátník, přidělený Steigerovi a Bernardovi k ruce. Nevěděl nic víc, než že Rod Steiger opustil asi před dvaceti minutami v Bernardově doprovodu laboratoř - s papíry, výsledky měření a ozbrojený. Ano, byl nanejvýš rozčilený. Správně, když měl desátník vyjádřit svůj názor, řekl by, že Steiger a Bernardo učinili důležitý objev. Ne. Oč se jedná, desátník netuší.

Konitzki nechal své muže hledat po celé lodi. Po několika minutách dostal odpověď z nečekané strany. Volal ho podplukovník Hefrich, hlavní inženýr vlajkové lodi.

„Raději si dejte trochu pohov, Konitzki,“ radil. „Steiger a Bernardo jsou v tuto chvíli na velitelské palubě a jednají s Prvním administrátorem.“

Major Konitzki ukončil hledání a nestačil se divit.

O dvě paluby výše, téměř ve středu obrovité lodi, právě vcházeli Steiger a Bernardo do kabiny Perryho Rhodana, který je přátelsky přivítal.

„Dozvěděl jsem se,“ oslovil je Perry Rhodan, „že jste učinili významný objev v souvislosti se záhadným radiogramem, zachyceným na palubě ukořistěné lodi.“

Luigi Bernardo položil náručí podkladů, kterou si starostlivě tiskl k hrudi, na malý stůl v blízkosti dveří. Rod Steiger řekl:

„Rád bych nejprve poukázal na to, pane, že naše výsledky rozhodně nejsou bezpochybné a jisté. Je třeba, aby byly vyhodnoceny počítačovým mozkiem s dostatečnou logickou kapacitou. Já sám jsem však přesvědčen o tom, že pozitronická analýza může vést pouze k témuž závěru, k němuž jsme došli já a poručík Bernardo.“

Perry Rhodan přátelsky přikývl.

„I s výhradami, o kterých jste právě mluvil,“ poznamenal, „jsem dychtivý seznámit se s vaším důkazovým materiálem.“

„Prosím o dovolení zatemnit místnost, pane,“ řekl Rod.

Prosbě bylo vyhověno. Luigi nakrmil projektor materiálem.

„Rád bych vás krátce seznámil s použitou procedurou, pane,“ ujal se opět slova Rod Steiger. „Nejprve jsme zjistili původní nosnou frekvenci radiogramu a pak jsme si opatřili přehled modulační techniky. S těmito informacemi jsme mohli původní neoslabený řetěz vln našimi přístroji duplikovat.“

Pak jsme se pokusili pomocí zavedení rušivých faktorů vytvořit z našeho řetězu ten skutečně přijatý. To, co vidíte, pane - prosím, porovnejte spodní řetěz vln s horním, původním - je předběžný výsledek našeho snažení.“

Rhodan vyjádřil své uznání. „Rozdíl téměř není patrný. Velmi dobrá práce. A teď, když jste indukovaným rušením napodobili řetěz vln, můžete říci, co radiogram původně obsahoval?“

„Ano, pane. Od začátku jsem se domníval, že zpráva byla namluvena mechanickým přístrojem. Tato domněnka byla v průběhu analýzy potvrzena. Navíc jsem předpokládal, že přístroj byl poškozen. Pro tuto hypotézu jsem žádný opěrný bod nenašel. Přístroj se zdá být zcela v pořádku. Předpokládám, že řídicí impulsy, které řídí mluvicí mechanismus, nebyly takové, jaké měly být.“

„To je zajímavé,“ přerušil ho administrátor. „Z čeho tak usuzujete?“ Rod ukázal laserovým ukazovátkem na ostře ohraničený hrot na konci řetězu vln: „Tento hrot,“ vysvětloval, „je charakteristický pro bilabiální uzavřenou hlásku, jako B nebo P. Vidíte, že zde je dosti zřetelný. Minimálně dost zřetelný pro účely identifikace.“ Laserové ukazovátko

sklouzlo trochu doleva. „Tady, pane, máte druhou bilabiální uzavřenou hlásku. Nejsem si zcela jistý, ale nemyslím si, že by v tom někdo mohl najít jiný význam. Tento hrot je zcela degenerovaný. Hlásky nebyla mluvicím mechanismem zformována srozumitelně. Stalo se to v první třetině textu. Protože však byla táž hlásky na konci textu zformována bezchybně, je nasnadě, že mechanismus musí být sto vytvořit B nebo P. Není tedy jeho chyba, že první P se nerozvinulo správně. Jediná jiná možnost je, že selhala kontrola impulsů.“

„Přesvědčivé,“ souhlasil Rhodan. „Zcela přesvědčivé, nadporučíku. Zdá se, že jste si jistý, že se v prvním případě nejedná o B, ale o P. Víte tedy - nebo to alespoň tušíte - jaký text radiogram obsahoval?“

„Zkusili jsme štěstí s celou řadou jazykových šablon,“ řekl Rod, „abychom tomu tajemství přišli na kloub. Pochopitelně jsme začali interkosmem. Nebylo to ono. Pak jsme zkusili čistou arkonštinu, akonský dialekt a různé idiomy Skokanů. Ani s tím jsme neměli úspěch.“

„Měli jste se od začátku držet trochu blíž vlasti, že?“ zeptal se administrátor s lehkou ironií.

„Zcela správně, pane. Šablona, která nakonec ukázala očekávanou reakci, byla angličtina. Radiogram je v angličtině - to je jeden z mála výsledků, které jsou naprosto jisté.“

„Výborně,“ chválil Rhodan, „a teď už mě děle nenapínejte a řekněte mi, co radiogram obsahuje.“

„Hned, pane. Tohle je první část...“ Obraz se změnil. Na projekční stěně se objevil psaný text. Chybějící části byly nahrazeny tečkami. „VZDALUJI... BLÍZKOSTI... ZEMĚ... PŘEVZAT... OMYL... PUŠTĚNÍ... ZAZN... NADPOR... THER... KOORDI...“

Rod dal Perrymu Rhodanovi čas, aby vstřelil obraz a vyjádřil se k němu. Když minula minuta a administrátor mlčel, dal Luigimu pokyn, aby ukázal další obraz.

„Teď, pane,“ vysvětloval, „vidíte celý radiogram, jak jsme ho rekonstruovali. Část mezer jsme mohli vyplnit, ale stále zbývá několik hlásek, které nelze rekonstruovat. Doplnili jsme je tak, aby výsledný text byl srozumitelný. Tady je výsledek.“

Slyšel, jak se vedle něj Rhodan ostře nadechl. Na projekční stěně teď stálo:

„VZDALUJI SE Z BLÍZKOSTI ZEMĚ. BYL JSEM PŘEVZAT. MŮJ OMYL SE VYMSTÍ. PROSÍM O ODPUŠTĚNÍ. ZAZNAMENAL: NADPORUČÍK ROG FANTHER, KORDINÁTOR.“

„Fantastické!“ zvolal Atlan. „Skoro neuvěřitelné!“

Před ním na stole ležel text, který před několika minutami obdržel Rhodan od Steigera a Bernarda.

„Má domněnka je tedy správná. Na OLD MANOVI existuje kromě Walkerů ještě jiná forma inteligentního života. kdo by si pomyslel, že se jedná o lidi z našeho vlastního času. Rog Fanther... to je jeden z lidí z DINA III, kteří se tenkrát pokoušeli dopravit kalupové motory padesát tisíc let do minulosti, aby zachránili CREST III...“

Rhodan mlčky přikývl.

„Nikdy CREST III nenašli,“ pokračoval Atlan, „protože vlajková loď byla druhým časovým transponderem vymrštna o dalších pět set let dál do relativní budoucnosti. Na všech důležitých místech galaxie byly deponovány memovysílače, které měly upoutat naši pozornost, a předat nám zprávu, že na tajném místě jsou uloženy tři náhradní motory, umožňující CRESTU III návrat do Andromedy a časovou pastí Vario zpět do současnosti.“

„Správně,“ vpadl mu do řeči Rhodan. „Část posádky DINA III zůstala u nákladu a po zbytek života ho střežila. Jiná část se na Korvetě, kterou pojmenovali GOOD HOPE, Dobrá naděje, vydala na dilatační let, který je měl o pět set let později přivést znovu na místo, kde byly motory. Korveta se nikdy nevrátila. Čekali jsme na ni, až jsme konečně obdrželi zprávu, a získali konvertory, vzpomínáš?“

„Velmi dobře. Rog Fanther byl jedním z těch, kdo odletěli s GOOD HOPE. Předpokládali jsme tenkrát, že se Korvetě něco stalo.“

„Vypadalo to tak. Korvetě velel Gus Barnard. Muselo se jim něco stát.“

Atlan si povzddechl. „A teď tohle!“

„Rád bych věděl,“ řekl Rhodan, „jak se Fanther dostal na palubu OLD MANA.“

Atlan váhal s odpovědí. Když konečně promluvil, zazníval v jeho hlase spodní tón, plný napětí.

„Existuje jen jedna možnost, jak vyřešit hádanku, víd?“

„Jít tam a podívat se,“ souhlasil Rhodan a zlostně přikývl. „Z jednoho takového dobrodružství jsme se právě vrátili. Nevím, jestli se mám ještě jednou spoléhat na štěstí!“

„Nikdo neříká, že máš znovu letět na OLD MANA s jednou lodí a jedenadvaceti členy doprovodu. Vezmi si flotilu!“

„A k čemu mi bude? Proti šílenému robotovi, který disponuje tisícovkami ultrabitevních lodí?“

Chvilí bylo ticho. Byl to Perry Rhodan, kdo ho nakonec prolomil.

„Ať je to jak chce, v téhle chvíli nedokážeme vysvětlit, jak se Rog Fanther dostal na palubu obřího robota. Nevíme ani jistě, jestli tam stále ještě je - ale jsme si svou věcí dost jisti. Pokud by se jednalo o poselství, namluvené před dlouhou dobou, nemohlo by obsahovat žádnou zmínku o ‚převzetí‘. Fanther bezpochyby naráží na krystalové agenty, kteří jsou schopni ho ovládnout. Jednoho dne možná zjistíme, jak se to všechno seběhlo. Mezitím...“

Zabzučel interkom. Atlan stiskl přijímací tlačítko. Rhodan, který neviděl na obrazovku, uslyšel rozčilený hlas hlavního radisty, majora Wai-Tonga:

„Pane, mám tu důležité hlášení pro Prvního administrátora! Myslel jsem, že by mohl být u vás...”

„Je tady, majore,“ přerušil ho Atlan. „Mluvte!“

„Je to hlášení ze sektoru Červánky, pane,“ pokračoval major. „Bitevní loď“ OMASO před okamžikem lokalizovala a zničila vetřelce. Z oblaku po explozi se uvolnil obrovský krystal zelenavé barvy a zamířil k okraji Mléčné dráhy.“

„Přečtěte mi celou zprávu, majore!“ přikázal Rhodan.

Hlášení bylo rozsáhlé. Plukovník Dentcher považoval celou událost za natolik důležitou, aby podrobně informoval o každém okamžiku od objevení neznámé lodi. Závěr hlášení tvořilo konstatování, že krystal se po stejném kursu vzdaloval dále do Mléčné dráhy, a že pravděpodobně přichází z Magellanových mračen.

„Superkrystal!“ řekl Rhodan. „Tvořený několika kvadriliony krystalových agentů - a na cestě do srdce nejdůležitější operační oblasti flotily. Co z toho usuzuješ?“

„Usuzuji z toho,“ odpověděl Atlan schválně teatrálním způsobem, „že se plukovníku Dentcherovi a jeho mužstvu právě podařilo upozornit nás na nebezpečnou invazi. Hmota krystalu bezpochyby stačí na to, aby proměnila každého muže z sektoru Červánky v tlachavého blázna.“

„Alespoň tentokrát jsme stejného názoru,“ opáčil Perry Rhodan vážně. „krystal přichází ze směru Magellanových mračen. Už často jsme měli důvod domnívat se, že se tam něco děje.“

Znovu ho přerušil interkom. Atlan přijal hovor. Hlas ordonančního důstojníka řekl:

„Prosím o prominutí, že ruším, pane. Pan...”

„Monsieur!“ ozval se protestující hlas v pozadí.

Ale ordonanční důstojník byl, jak už tak ordonanční důstojníci bývají, neoblomný.

„Pan Danton prosí o rozhovor. Říká, že má důležité sdělení.“

Atlan se usmál.

„Řekněte panu Dantonovi, že jeho novinku...”

„Ach ne, pane,“ ozval se znovu ten druhý hlas. „V žádném případě se nejedná o zelený krystal. Jde, jak se tak říká, o další senzaci.“

Atlan se na Rhodana tázavě podíval. Rhodan přikývl.

„Přijďte sem!“ řekl Atlan krátce a ukončil spojení.

O několik chvil později se otevřely dveře. Dovnitř vešla s vleklou pomalostí, na niž už si všichni na palubě CRESTU IV pomalu zvykli, jedna z nejpodivnějších postav, s nimiž se pozemská astronautika za čtyři a půl staletí svého trvání setkala.

Roi Danton byl oblečený podle módy z osmnáctého století. Měl na sobě elegantní kabátec, punčochy a střevíce s přezkami. Pohyboval se v tom podivném oděvu s takovou lehkostí a grácií, jako by celý život nenosil nic jiného. Na hlavě měl stříbrnou paruku a třírohý klobouk, který však sňal a hluboce se Atlanovi a Rhodanovi uklonil.

„K vašim službám, vznešení pánové,“ prohlásil zdvořile. „Přicházím s důležitými zprávami, které by měly vzbudit vaši pozornost.“

Danton si navyl hovořit i interkosmem s francouzským přízvukem. Podivuhodnou roli, kterou si sám přisoudil, ovládal tak dokonale, že člověku, který se s ním setkal poprvé, stačilo jen zavřít oči, aby měl pocit, že se přenesl daleko do minulosti.

Dantonova tvář byla jasná, otevřená a mužským způsobem hezká. Jeho věk, se nedal snadno odhadnout. Ležel snad někde mezi dvaceti a třiceti. A pokaždé, když na něj Perry Rhodan pohlédl, zdálo se mu, jako by se s ním setkal už dávno předtím, než se v galaxii objevil OLD MAN.

„Jakmile grandseigneur dokončí svou inspekci,“ rýpnul si Danton, „jsem připraven splnit svůj úkol.“

Rhodan iritovaně odvrátil pohled.

„Mluvte,“ přikázal tvrdě. „Nevím, kde berete odvahu stěžovat si, že se na vás někdo dívá.“

„Ach, já jsem si nestěžoval, velkomožný pane,“ odvětil Danton se smíchem. „Jen cítím...”

„Tu zprávu, monsieur!“ vyzval ho Atlan.

„Ach ano, ta zpráva!“ Danton vytáhl z rukávu krajkový kapesníček a lehounce si otřel rty. „Je skutečně významná!“

Odkášlal si a vrátil kapesník zpět do i rukávu. Perry Rhodan cítil, jak mu dochází trpělivost a vzrůstá v něm vztek. Zdálo se, že to Roi Danton vycítil, protože náhle zvažněl, a vyprávěl sice beze spěchu, přesto však stručně a jasně.

„Předsunuté jednotky, které hlídkují ve vesmírném sektoru, v němž se až donedávna zdržoval OLD MAN, hlásí, že robot beze stopy zmizel. Energetická měření připouštějí jen jedinou možnost: že s neznámým cílem přešel do lineárního vesmíru.“

Celá věc nebyla o moc jasnější. Tajemný radiogram Roga Fanthera se podařilo rozluštit. Rog Fanther slíbil, že se vzdálí z blízkosti Země. Očividně měl jistý vliv na chování obřího robota. Svůj slib splnil, když OLD MANA přiměl, aby přešel do lineárního vesmíru a zmizel.

Ale někde se bude muset zase objevit. Někde svou cestu skončí a protože Fanther sám - přiznal, že byl převzat - tedy že je pod kontrolou krystalových agentů, dalo se očekávat, že už nebude schopen určit konečný bod letu.

Nebezpečí tedy zdaleka nepominulo. Bylo nižší a Prvnímu administrátorovi spadl ze srdce pořádný kámen, ale v nejbližších dnech se robot objeví na nějakém jiném místě, a na tom místě bude záležet, jestli úleva, kterou nyní cítil, vydrží, nebo ne.

Navíc tu samozřejmě byl onen zelený krystal, který zpozoroval plukovník Dentcher z OMASO. Ted' byl sice ještě daleko od míst, kde by mohl napáchat škodu, ale nebylo možné ho nechat jen tak. Síla, obývající zelený krystal, byla příliš strašlivá, příliš nebezpečná.

Od prvního setkání impéria s krystalovými agenty ještě neuplynul dlouhý čas. Jejich původ byl zahalen tajemstvím stejně jako cíl, který sledovali - pokud vůbec nějaký byl. O tom, jak fungují se vědělo víc, a toto vědění bylo vykoupeno námahou a ztrátami. Krystalový agent byl útvar o velikosti zhruba sta mikronů, mikroskopický, krystalický objekt s relativně vysokým indexem lomu asi 2,5, silným filtračním účinkem pro modré, žluté a červené světlo a tudíž zeleně zbarvený. Samotný agent neměl vlastní inteligenci. Potřeboval řízení, aby se choval podle plánu.

Řízení obstarával větší krystal, sestávající z milionů nebo miliard individuálních agentů. Zatímco každá z jeho součástí sama o sobě postrádala inteligenci, velký krystal měl bez pochyby schopnost rozpoznávací, usuzovací a rozhodovací. Byl tedy inteligentní. Jeho výkonnými orgány byly krystalové agenti, které se podle potřeby přeskupovali do menších nebo větších skupin velkých krystalů a byli jimi řízeni. Metoda řízení byla zatím ještě neznámá.

K nejnebezpečnějším vlastnostem krystalů patřila schopnost podrobit lidský mozek své vlastní vůli. Převzatý člověk pak pozbyl vlastní identitu a důsledkem bylo u všech dosud známých případů akutní šílenství, projevující se výbuchy zuřivosti. Vědci došli k závěru, že krystal si sice dokáže podrobit cizí rozum, nedokáže však používat obsah jeho vědomí a udržovat cizí mozek funkční.

Okamžitě se začal hledat lék, který by lidský mozek dokázal před krystalovými agenty ochránit. Nakonec byla vyvinuta droga s názvem heterocen-B, o níž se předpokládalo, že - pokud byly všechny pokusy a pozorování správné - krystalovým agentům při pokusu o ovládnutí lidského mozku pořádně ztíží život.

Dosud však žádná příležitost k ověření heterocenu-B v praxi nebyla.

Objev, který učinila OMASO o směru letu gigantického krystalu, byl mimořádně zajímavý ještě v jednom ohledu. Po turbulentních událostech v prvním desetiletí dvacátého pátého století, které zavedly imperiální flotilu až do srdce Andromedy a skončily zlomením moci Mistrů ostrovů, se Perry Rhodan soustředil na prozkoumání neznámých míst ve vlastní galaxii. Jednou z neprozkoumaných oblastí byla Magellanova mračna na jižním okraji Mléčné dráhy. Byly tam vyslány průzkumné lodě...

...a nikdy se nevrátily. Ani jediná. Zmizely bez jediné stopy, bez jediného náznaku o jejich osudu.

Výzkumné lety byly proto pozastaveny a rozhodnutí, co bude dál, leželo na Perry Rhodanovi. A než došel První administrátor k závěru, zda lety obnovit, či ne, objevil se OLD MAN. Skutečnost, že zelený krystal přichází ze směru Magellanových mračen, nabývala v této souvislosti zcela mimořádného významu.

OLD MAN svými rozměry a výzbrojí představoval moc, která byla imperiální flotile silně nadřazená. Nestvůrně obrovitý objekt byl klasifikován jako robot, protože nebyl sebemenší důkaz o existenci nějaké organické inteligentní bytosti, která by ho řídila. Podivný radiogram vypadal jako počátek stopy, jež by jednoho dne mohla vést k původu celé záhady. Rog Fanther, který si říkal koordinátor - což by svědčilo o tom, že na OLD MANOVI vykonával řídicí funkci - , byl muž, o němž se předpokládalo, že před více než padesáti tisíci lety zahynul ve vesmíru jako oběť operace, která ho a jeho druhy zavedla pět desetitisíciletí do minulosti a pak jim znemožnila návrat. Zde se snad nabízel vysvětlení, proč se patnáct tisíc ultrabitevních lodí OLD MANA podobalo lodím imperiální flotily jako vejce vejci.

Ale stopa to byla nezřetelná a její směr sotva rozeznatelný. Lidé na palubě CRESTU IV stále tápali v temnotách. Bylo třeba čekat, co přinese budoucnost.

Čekání a trpělivost se staly devízami flotily, která se zdržovala poblíž sektoru Vega. Byly to nepříjemné hodiny a dny, naplněné nesnesitelným napětím. Byl to klid před bouří, o níž nikdo netušil, na jakém místě a s jakou silou propukne.

Bylo to, i když to nikdo netušil, čekání na volání SOS z Jellicovy hvězdy.

3.

Linus Caldwell byl první, kdo spatřil giganta řítit se vesmírem. Na obrazovce se mu objevil zelený bod, který v pravidelných intervalech měnil sílu záření, což znamenalo, že objekt kolísá a lokalizační paprsek zaměřuje pokaždé jiný průřez.

Linus Caldwell byl muž, kterého na Novou Lunu poslali pro jeho vědecké schopnosti. Kromě nadání pro hyperenergetiku měl jen málo nadprůměrných vlastností. Tak například neměl nejmenší tušení, co by ten objekt mohl být zač. V takové situaci se dalo dělat jen jedno: zavolat šéfa.

Generálmajor Albert Mannheimer, který velel padesáti tisícům mužům na základně Nová Luna, rozuměl svému řemeslu. Poslal Linusu Caldwellovi několik specialistů, aby ho podpořili. Za pár minut se tedy dozvěděl, že se jedná o

objekt s rozměry stokrát dvě stě kilometrů, že není řízen a že se na inertoním kursu pohybuje k centrální hvězdě soustavy.

Mannheimer, kterého rozměry neznámého tělesa přece jen trochu ohromily, přikázal jednotkám flotily, aby okamžitě odstartovaly a začaly s pronásledováním objektu.

„Chci vidět tam nahore všechno, co tady na Nové Luně máme!“ burácel Mannheimer. „Bitevní lodě, křižníky, nákladní lodě, kola, dětské kočárky... všechno! Tahle věc je tak zatraceně veliká, že máme šanci, jen když budou střílet všechny zbraně, děla a tak dál najednou! Pomáhej nám Bůh, když se nám to nepodaří.“

Za dvacet minut nezbyla na povrchu Nové Luny jediná loď. Albert Mannheimer, který sám nastoupil na palubu bitevního křižníku EMPORIA, předal velení na základně podplukovníkovi Kassaiovi Matumbwemu, který ale neměl moc na práci, protože na Nové Luně zbylo jen deset tisíc mužů.

Jedním z nich byl Linus Caldwell, který pochopil, že se tam venku děje něco mimořádného. Uplynulo půl hodiny, a cizí objekt se stále blížil ke slunci. Pokud v poslední chvíli nezmění kurs, klesne do jeho žhnoucích mas a vyvolá reakci, jakou na Nové Luně ještě nikdo nemohl pozorovat.

Mezitím se ukázalo, že jde bezpochyby o umělý objekt ve tvaru polokoule, vysoký sto kilometrů a s průměrem dvě stě kilometrů. Mannheimerovy lodě ho sledovaly v opatrném odstupu. Zatím nebyl důvod k útoku. Jestli ta věc zůstane na kursu, zřítí se do slunce a na Nové Luně nepůsobí žádné škody.

Linus Caldwell byl svědkem okamžiku, v němž opatrný optimismus, naplňující posádky lodí, definitivně ztroskotal. Viděl, jak cizí gigant náhle snížil rychlost, jak začal zářit s větší a větší silou a jak Mannheimerovy lodě okamžitě zareagovaly a začaly kolem něj vytvářet široký půlkruh. Těleso se mezitím zcela zastavilo a chvíli jako by váhalo, co má udělat dál.

Když se znovu dalo do pohybu, Linus Caldwell vykřikl. Gigant zamířil k Nové Luně!

Albert Mannheimer neměl na vybranou. Musel zaútočit. Během několika minut se půlkruh zúžil. A pak se stalo něco zvláštního.

Přes Caldwellovy obrazovky několikrát přeběhl blesk. Linus si na okamžik myslel, že ho zradily oči. Pak viděl, jaká změna se stala se světelnými body, které představovaly lodě.

Nafoukly se, rostly a rostly a přitom zářily stále slaběji. Změnily tvar. Z bodů se staly míče a z míčů se vynořily dlouhé, tenké paže jako chapadla chobotnic.

Minulo ještě pár vteřin - a pak byla obrazovka najednou prázdná, prázdná až na světelnou skvrnu, jíž byl gigant, blížící se pomalu ale jistě k Nové Luně.

Vymazal Mannheimerovu flotilu jako mávnutím kouzelného proutku. Když se Caldwell vzpamatoval, měl kupodivu zcela jasnou představu, co musí udělat. Sedl si ke stolu, vzal si kus psací fólie a začal sestavovat zprávu, kterou chtěl okamžitě odvyšlat přes hyperkom.

Napsal dva řádky a zarazil se. Cítil se omámeně a bolela ho hlava. To všechno bylo pochopitelné po strašlivém zážitku, jehož byl právě svědkem. Přečetl si, co napsal. Teď už se mu to nezdálo tak divné, pokračoval v psaní.

Jeho zpráva zněla:

„Nová Luna Zemi. SOS. Novou Lunu ohrožuje obrovské těleso neznámého původu. Právě bylo jediným úderem zničeno osmdesát procent jednotek flotily, umístěných na Nové Luně. Nacházíme se v nejvyšším nebezpečí...“

Trvalo dvě hodiny, než se Caldwellova zpráva dostala na CREST IV Jellicova hvězda, žluté slunce, kolem něhož obíhala Nová Luna jako druhá z pěti planet, byla od současného stanoviště vlajkové lodě vzdálena 8400 světelných let. Jedna z reléových lodí zprávu přijala a vyslala špatným směrem. Chyba byla zpozorována až po delší době.

Volání o pomoc zapůsobilo v napjaté atmosféře na palubě CRESTU IV jako blesk a vyvolalo onen podivný druh úlevy, kterou člověk pociťuje po dlouhém, nejistém čekání dokonce i tehdy, když činy, k nimž je poté vyzván, v sobě skrývají smrtelné nebezpečí.

Teď alespoň každý věděl, co může očekávat: CREST IV na SOS okamžitě odpověděla. Tentokrát k žádné chybě nedošlo. Odpověď přišla za dvacet minut. Gigant byl na oběžné dráze kolem Nové Luny. Na statisících malých vesmírných člunech přistály na základně miliony robotů, kteří se chovali nanejvýš podivně. Potáceli se bezcílně kolem, jako by něco hledali. Přeživší posádku základny nijak neobtěžovali. Alespoň ne přímo.

Stalo se však něco jiného. Linus Caldwell to nedovedl vysvětlit. Lidé se najednou zbláznili. Rozhazovali rukama, křičeli, dávali se bezhlavě na útěk a zmateně stříleli ze zbraní, pokud nějaké měli. Došlo ke ztrátám na životech.

Perry Rhodan osobně Caldwellovi nařídil, aby se zabarikádoval v místnosti, a pokud možno ji vzduchotěsně uzavřel. Caldwell byl dost inteligentní, aby se zbytečně nevyptával. Jednal, a na CRESTU IV vzrostla naděje, že na Nové Luně najdou alespoň jednoho normálního člověka.

CREST IV přešla do lineárního vesmíru a Perry Rhodan promluvil ke svým lidem:

„Bojujeme najednou se dvěma nepřáteli,“ prohlásil jasně, „s monstrem, kterému říkáme OLD MAN, a se zákeřnou mocí krystalových agentů, kteří napadli Novou Lunu a zotročili tamní lidi. Nemůžeme bojovat s oběma najednou, na to nejsme dost silní. V této chvíli je důležitější a nebezpečnější protivník na Nové Luně. Chceme tam přistát s malým komandem dobrovolníků. Chceme zjistit, co můžeme podniknout, zatímco CREST IV se bude od Nové Luny držet v

bezpečné vzdálenosti. Věc je zcela prostá: musíme nejprve zjistit, jak zvítězit nad krystalovými agenty, než si budeme moci troufnout na OLD MANA.“

Dvacet mužů, většinou důstojníků, se shromáždilo v malé konferenční místnosti vedle kabiny Prvního administrátora. Na lehce vyvýšeném pódiu stál Perry Rhodan a ukazoval na mapu, visící na stěně.

„Aktivita krystalových agentů se zatím omezuje na Jelly City,“ vysvětloval. „To lze snadno vysvětlit. Podle informací naší spojky na Nové Luně je naživu už jen zlomek původní posádky, a víc než devadesát procent tohoto zlomku je buď v Jelly City samotném nebo v jeho bezprostřední blízkosti. Naším úkolem bude sledovat, jak krystaly postupují. Díky našim pozorováním se budou naši vědci moci dát znovu do práce a pokusí se nalézt zbraň, která nám pomůže odstranit nebezpečí krystalů jednou provždy. Naší tajnou zbraň je nově vyvinutá droga, heterocen-B. Nejsme si bohužel zcela jisti, ale máme důvod se domnívat, že tento lék chrání lidský mozek proti účinku krystalových agentů. Nebudeme se však spoléhat jen na něj. Ačkoli na Nové Luně panují podmínky téměř jako na Zemi, budeme nosit skafandry, aby k nám krystaly nepronikly. Tím neříkám, že nemohou být nebezpečné i zvenku. Víme o jejich schopnostech jen málo. Proces převzetí podle našich informací nějakou dobu trvá. Každý, kdo bude ochoten zúčastnit se operace na Nové Luně, je povinen vrátit se okamžitě zpět na CREST IV, jakmile bude mít důvod se domnívat, že s ho agenti začínají ovlivňovat.“

Perry Rhodan se odmlčel a ukázal na severovýchod od Jelly City.

„Tady je naše spojka. Pokud ví, je jediný člověk ve městě, kterého krystaly neovládly. Má pod kontrolou tento transmitter,“ ukazovátko se přesunulo na severozápad. „Na můj rozkaz bude transmitterová trasa otevřena. Jakmile se to stane, bude vysazeno naše komando. Loď zůstane zhruba jeden světelný rok od Nové Luny. Přesný plán akce zatím neexistuje. Co budeme na Nové Luně dělat, závisí na tom, co zjistíme, až tam přistaneme. Než zvolíme taktiku, musíme mít přehled o situaci. Některé otázky?“

Jedna dlaň se zdvihla.

„Můžeme počítat s podporou zbývajících dvaceti procent flotily z Nové Luny, pane?“

„Na to nedokáži odpovědět,“ přiznal První administrátor otevřeně. „Naše spojka sledovala úder, který zničil osmdesát procent flotily. Co se stalo se zbytkem, nevím. Další otázky?“

Nikdo se nepřihlásil.

„Dobře, pánové,“ řekl Perry Rhodan. „Já tedy jednu mám. Kdo z vás je ochoten zúčastnit se operace?“

Ozvalo se mručení a šepot a paže se postupně zvedaly. Luigi Bernardo se postavil na špičky, aby ho v žádném případě nepřehlédli. Několik mužů ještě váhalo.

„Pod mým velením!“ dodal První administrátor.

To rozhodlo. V místnosti se zdvihl les paží. Perry Rhodan se spokojeně usmál.

„Díky, pánové. Nic jiného jsem nečekal. Kromě vás a mě se akce zúčastní devět příslušníků Sboru mutantů. Vy sami jste až na další uvolnění z obvyklé služby. Děkuji vám.“

Linus Caldwell seděl nehybně jako socha. Z přijímače zněl jasný, věčný hlas. Ani v nejsmělejších snech si nedokázal představit, že na něj ten hlas kdy bude mluvit. A přesto tak činil už počtvrté nebo popáté za krátký čas.

„Dělejte si poznámky a zodpovězte otázky co nejstručněji v pořadí, v němž byly kladeny,“ řekl hlas. „Opakuji: tohle je poslední přenos. Riskujeme, že si našeho vysílání všimne OLD MAN. Poslouchejte!“

„Ano, pane,“ zašeptal Linus Caldwell k nikomu určitému, protože přístroj byl nastaven na příjem.

„Za prvé: Změnila se nějak podstatně aktivita krystalových agentů od našeho posledního rozhovoru - vzrostla, snížila se nebo změnila formu?“

Linus rychle psal.

„Za druhé: Je známo něco o osudu zbytku flotily z Nové Luny?“

Za třetí: Je v okolí transmitteru k dispozici minimálně šest kluzáků, kterých se můžeme okamžitě po přistání zmocnit, aniž bychom se dostali do blízkosti agentů?

Pokud zní odpověď na tuto otázku ne, odpovězte prosím ještě na tuto:

Za čtvrté: Kde jinde by se dal opatřit potřebný počet kluzáků?“

Linus stále ještě psal. Náhle ho rozbolela hlava. Nadšení ze cti, které se mu dostalo, pomíjelo. Cítil bezmocnost. Začínalo mu být jasné, že není stvořen pro úlohu, jako je tato. Byl vědec, ve svém oboru dokonce brilantní, ale ne muž, který z jedné vteřiny na druhou převezme zodpovědnost za základnu Solárního impéria, za deset tisíc lidských životů a bezpečnost Prvního administrátora.

„To je vše, Caldwele,“ řekl Perry Rhodan. „Čekám vaše odpovědi co nejdříve. Konec.“

Linus Caldwell zíral jako hypnotizovaný na barevné kontrolky vysílače. Bolest hlavy ho mučila. Nemohl však čekat. Musel odpovědět na otázky.

Četl si své chvatně naškrábané poznámky a natáhl ruku, aby přepnul na vysílání. Rozzářilo se zelené světlo. Přijímač CRESTU IV byl připraven.

Linus vzal do ruky lístek s poznámkami.

Vtom ho zaskočila nesnesitelná bolest. Přišlo to tak náhle, že neměl čas sebrat vůli a bojovat. Zatmělo se mu před očima. Na okamžik ztratil vědomí.

Stejně náhle jak přišla, bolest odešla. Linus stále ještě seděl ve svém křesle a držel lístek s narychlo naškrábanými poznámkami. Přejel si rukou oči, nechápavě zavrtěl hlavou a vzal do ruky mikrofon. Vtom zjistil, že zelená kontrolka zhasla.

CREST IV už nebyla na příjmu! Někdo odpojí vysílač!

Linuse Caldwellella zachvátila panika. Perry Rhodan čeká na jeho odpovědi. Proč tedy přerušil příjem? Všiml si jich OLD MAN? Linus vyskočil a běžel k lokalizačním obrazovkám. OLD MAN byl stále ne téže oběžné dráze.

Tahle možnost tedy odpadla. *Vůbec to byl bláznivý nápad*, pomyslel si Linus. Perry Rhodan je na palubě CRESTU IV a CREST IV je na cestě sem a nejspíš ještě stovky světelných let od Nové Luny. Muselo jít o něco jiného.

Linus se znovu posadil a začal vysílat kódový signál CRESTU IV Když po třetím opakování nedostal odpověď, věděl, že loď přešla do lineárního vesmíru.

Pohlédl na lístek, který stále držel křečovitě v ruce.

Tak hrozné to zase není. Odpověď na otázky 1 a 2 zněla ne, na otázku 3 ano, takže otázka 4 odpadala. Nebylo nic nového, co by mohlo zkrřížit plány Perryho Rhodana - ať už byly jakékoli. Stačí, když Perry Rhodan dostane své odpovědi, až přistane na Nové Luně.

Nic se nezměnilo.

Linus náhle pocítil úlevu. S určitou zvědavostí se znovu podíval na lístek a zarazil se, když se dostal k otázce 2.

Je známo něco o osudu zbytku flotily z Nové Luny? Zbytku? Nevěděl ani...

Náhle se znovu ozvala bolest hlavy. Tentokrát nebyla tak prudká, ale přesto dost intenzivní, aby Linusu Caldwellovi zabránila v dalších úvahách.

„V mém slovníku pro to existuje velice výstižné označení,“ řekl Arkonidan hořce a s podtónem potlačovaného vzteku: „Nezodpovědná lehkomyšlnost. Jako tvůrce a udržovatel Solárního impéria, jednáš neodpustitelně lehkomyšlně, když sám přebíráš velení tohoto komanda a riskuješ přitom, že budeš zabit - nebo že se vrátíš jako zcela jiná bytost.“

Perry Rhodan stál stranou, a sledoval obrazovky, táhnoucí se po celé jedné stěně jeho kabiny.

„Vážím si tvé starostlivosti,“ odpověděl a rychlé zdvihl ruku, aby zarazil Arkonidanovu námitku. „Ach ne, ne, ne starostlivosti o mě. Starosti o další trvání Impéria. Nebudu mluvit o tom, že existují i jiní muži, kteří jsou stejně jako já schopni vést lidstvo ke hvězdám. Například ty. Ale měl bys vědět něco jiného.“

Mám za sebou,“ začal se usmívat, „dlouhý rozhovor s palubní pozitronikou. Po všem, co víme, není následující operace zdaleka tak riskantní, jak tvrdíš ty. Za prvé máme k dispozici lék, o němž můžeme předpokládat, že nás bude před krystalovými agenty chránit. Za druhé víme, že převzetí lidského rozumu krystaly neprobíhá náraz. Existuje přechodné období, které trvá alespoň minutu. Nemám v plánu vzdálit se příliš daleko od transmiteru. Od chvíle, kdy pocítím aktivitu krystalů, mi tedy ještě zůstane dost času, abych se dostal k transmiteru a vrátil se.“

Mohl bys namítnout, že se na transmitter nemůžeme tak naprosto spolehnout. Mohl by být zničen nebo vypnut. V tomto případě se já a mí lidé co nejrychleji vzdálíme z Jelly City a vyhledáme odlehlou část Nové Luny, kde nás vliv krystalů nemůže dosáhnout.

Alespoň zatím ne,“ vzal Atlanovi námitku z úst. „Mezitím si můžeme promyslet nový plán operace.“

„Plán operace,“ vyprskl Arkonidan, „proti monstru, které má na vnějším plášti víc ultrabitevních lodí, než kolik jich vlastní celá imperiální flotila!“

Perry Rhodan zdvihl ruku.

„To je právě místo, na kterém se vy, pesimisté, dopouštíte rozhodující chyby. Zatím nemáme žádný důkaz, že se OLD MAN bude nějakým způsobem chytit do věcí krystalových agentů zamíchat.“

„Ať už to monstrum řídí jakákoli inteligence,“ trval Atlan na svém, „už ji bezpochyby dávno převzali krystaloví agenti.“

„Ani pro tuto domněnku neexistuje žádný důkaz,“ odporoval mu Perry.

„Ale i kdyby tomu tak bylo. Podle Caldwellových zpráv se lidé na Nové Luně proti oblakům krystalových agentů bránili, když byli varováni, že představují vážné nebezpečí. Stříleli na ně z paprskometů a delší dobu se jim dařilo držet si agenty od těla. Celou tu dobu byly na Nové Luně miliony robotů, podléhajících rozkazům OLD MANA. Neexistuje žádný náznak toho, že by se pokusili přijít krystalům na pomoc. Přihlíželi, to bylo vše. Alespoň než se jejich chování změní, můžeme předpokládat, že OLD MAN a agenti jsou dvě různé věci.“

Atlan pochodoval nervózně po místnosti.

„Riziko je velké a neměl bys ho na sebe brát,“ zabručel.

Perry zavrtěl hlavou.

„Co je dnes bez rizika? A pro kterou věc by stálo za to riskovat, když ne pro tu, co máme před sebou?“

Arkonidan se zastavil a zmateně si Rhodana prohlížel.

„Jaká věc?“ zeptal se udiveně.

„Ach, příteli a bývalý vládce Arkonidanů, chybí ti prozíravost!“ zvolal Perry. „Nevidíš, co se na nás řítí. Nechceš vzít na vědomí, že se přepady mikrokrystaly děsivými rozměry množí. Nechceš si připustit, že máme nového nepřítele, který by se jednoho dne mohl rozhodnout zaplavit celou Mléčnou dráhu a dát nám šach-mat - pokud se nám nepodaří najít způsob, jak nad nimi zvítězit.“

Dokud se objevují ještě v menších počtech, máme se možnost učit. Přistaneme na Nové Luně, abychom vyzkoušeli novou drogu. Přistaneme na Nové Luně, abychom ověřili řadu metod, o nichž si myslíme, že by mohly protivníka ovlivnit.

A tohle všechno ty, přítel nejdražší, nechceš vidět?“

Atlan spočinul na jeho tváři dlouhým, zkoumavým pohledem, v němž se zračila mistrovsky předstíraná nechuť.

„Jsi egoistický, krátkozraký, omezený blázen, který se sebemenší záminkou nechá strhnout k divokým dobrodružstvím,“ odpověděl po chvíli. „Ale,“ a Arkonidan se náhle usmál, „i ti nejmoudřejší muži pociťují čas od času nutnost si určitou chybu nejen připustit, ale i přiznat. Já, jenž k nim bezpochyby patřím, neváhám přiznat, že můj přítel, pozemský barbar, si svou věc pořádně rozvážil a že má nejspíš pravdu.“

Ironicky se uklonil. „Spokojen, Pozemšťane?“

„Spokojen,“ odvětil Perry, aniž by hnul brvou. „Máš ještě čtyři minuty, abys mi popřál štěstí.“

Rod Steiger dokázal až dosud čelit nastávajícím událostem s vyrovnaností. Teprve, když po Luigiho boku vstoupil do transmiteru, uvědomil si, co ho čeká.

Naplnila ho sklíčenost. Byl to strach před okamžikem“ kdy se bude muset po hlavě vrhnout do nejistoty Věděl, že stísněnost zmizí, jakmile bude na Nové Luně.

Zdálo se, že Luigiho takové problémy netrápí. Jediné, co cítil, bylo nadšení, že patří mezi vybrané. Rod pochyboval, že se Luigi vůbec kdy zamyslel nad tím, že ho na Nové Luně očekává smrtelné nebezpečí.

Transmiterová komora byla obdélníková místnost o rozloze osmkrát deset metrů. Transmitter zaplňoval jeden kout a sahal těsně pod šest metrů vysoký strop. Dvacet dobrovolníků už bylo na místě. Vpravo od dveří byla řada provizorních stolků, za nimiž rozdávali lékaři a technický personál léky a vybavení. Rod převzal malou krabičku s celkem deseti tabletami heterocenu-B. Navíc dostal tabletu, kterou měl spolknout ihned. Tableta se rozpustila a na jazyku mu zůstala nasládlá pachut'.

U dalšího stolu přidělovali ochranné skafandry. Rod si ten svůj navlékl s rychlostí, svědčící o dlouholetém tréninku a pomohl Luigimu, jenž se tak rychle neorientoval. U třetího stolu obdržel paprskomet, který si upevnil za opasek a ještě jeden malý, příruční.

Rod se rozhlédl. Mléčící transmiterový kolos ho fascinoval. Za čtyři a půl století, co byla Pozemšťanům tato technická vymoženost známa, se vzhled transmiteru podstatně změnil. Pozemští vědci vyvinuli metodu stabilizace transportního pole, aniž by se muselo spoléhat na podpěrné kovové mříže. Moderní transmitter byl kvádrovitý útvar, který jako by sestával z modrobílého světla. Intenzita záření nebyla velká - asi jako u deset let staré luminescenční lampy. Avšak Rod věděl, že k udržení transportního pole byla třeba síla elektrárny, která by mohla zásobovat elektrickou energií polovinu Terranie.

Luigi se vynořil s přístroji, které budou na Nové Luně potřebovat. Rod se ujistil, že nedošlo k omylu. Jakmile skončil, otevřely se dveře a vstoupil zbytek komanda.

Hovor utichl. Všechny pohledy byly namířeny na skupinu bytostí, o které se mezi normálními lidmi říkalo všelico tajemného a neuvěřitelného a kterou pozemské matky používaly ke strašení dětí.

„Budeš dělat, co ti řeknu, jinak tě odnese Gucky,“ říkalo se na Zemi a na jiných, lidmi obývaných, planetách. Rod sám jako malý chlapec toho nezůstal ušetřen.

Právě myšob Gucky byl ten, kdo mezi mutanty poutal největší pozornost. I když patřil ke stálé posádce CRESTU IV, jen málokdo ho zatím viděl tváří v tvář.

Gucky si byl plně vědom pozornosti, kterou mu věnovali. Usmál se, vycenil hlodák a lehce se uklonil. Na konci skupiny kráčel sám Perry Rhodan. Všichni se okamžitě napřímili.

„Díky, jen pokračujte,“ usmál se První administrátor. „Vyrážíme za osm minut. Buďte připraveni, pánové!“

Rod přezkoušel přístroje ve svém skafandru. Pokoušel si představit, co je na Nové Luně čeká, ale bylo příliš mnoho možností.

Tři minuty před začátkem akce svolal první administrátor své lidi. „Máme příznivou zprávu z Nové Luny,“ oznámil jim. „Krytaloví agenti se stále ještě soustředí na centrum Jelly City. Zřejmě tam ještě nepohasl všechn odpor. O zbytcích flotily, které přečkaly útok, se nic určitého neví. Existuje ovšem důvod domnívat se, že většina lodí přistála v neobydlené lesní oblasti asi dvanáct set kilometrů jihovýchodně od Jelly City. V okolí transmiteru nalezneme dostatek kluzáků. Doufejme, že všechno půjde podle plánu. Případné změny vám sdělím přímo.“

Pohlédl krátce na hodinky.

„Jdeme na to za čtyřicet vteřin... teď!“

Před transmittersem se vytvořila fronta. Luigi Bernardo se držel těsně za Rodem Steigerem. Občas mu něco pošeptal a jen s námahou ovládal vzrušení. Rod si ho nevšímal. Byl zaměstnán vlastními myšlenkami.

Když už před ním zbývali jen dva muži, rozhlédl se ještě jednou kolem. Zpoza stolů je sledovali lékaři a technici. Za minutu nebo dvě si sbalí věci a vrátí se do svých oddělení.

Někdo šťouchl Roda do žeber.

„Zdržujete!“ zasyčel Luigi Bernardo. Rod stál náhle sám před zářící stěnou transmittersu. Na okamžik měl pocit, že je mu špatně. Pak se zhluboka nadechl a vstoupil do třpytivého světla.

4.

Chvilí se mu zdálo, že padá do hloubky, a pak mu náhle pod nohama vyrostla pevná zem. Okolí nabylo znovu ostrých obrysů. Slyšel hlasy a vystoupil z pod věcí, která vypadala jako oblouk ze světla a mlhy.

Byl v malé, prázdné místnosti s bílými stěnami. Ve stěně naproti byly otevřené dveře, kterými dovnitř dopadalo sluneční světlo. Bylo teplo. Zvenku zaznívaly hlasy.

Vydal se ke dveřím. Ještě tam nebyl, když za sebou zaslechl supění a klapání. Luigi Bernardo, skoro bez sebe vzrušením, vylézal z transmittersu a skoro nebyl schopen udržet všechny své přístroje pohromadě.

Rod mu pomohl. Vyšli ven. Před nimi ležel sluncem ozářený dvůr, z druhé strany obklopený bílou zdí bez oken. Vpravo byl výjezd na širokou, prázdnou cestu. Po levici stálo bok po boku šest kluzáků.

Předsunuté komando, tvořené Perrym Rhodanem a čtyřmi mutanty, obsadilo první kluzák a mířilo na silnici.

Rod se zadíval do výšky. Nebe bylo modré a bez mráčku. Bylo horko. Rod si ve skafandru zapnul klimatizaci.

Skupiny postupně obsazovaly kluzáka a vydaly se předepsanou trasou. Komando bylo rozděleno celkem do šesti skupin, většinou po šesti, jen Rod a Luigi tvořili výjimku.

Mikrokrystaly ještě nepronikly až k transmittersu. Ze středu města sem zazníval tlumený hluk, do kterého se tu a tam přimíchal zvuk exploze.

Rod pomohl Luigimu naložit do vozu přístroje. Když skončili, byli sami. Ostatní skupiny už byly na cestě do Jelly City. Rod se náhle cítil osamělý.

Nastoupil a ujistil se, že je vše v pořádku. Luigi se uvelebil na jednom z předních sedadel a vypadal nanejvýš spokojeně. Rod věděl, o čem přemýšlí. Při vši pýše, že byl vybrán, měl přece jen trošku starost, jestli se nepustil do příliš horké věci. Zatím se nic nebezpečného nestalo a tak byl Luigi spokojen.

Rod se chystal zapnout motor, když se z vysílačky zabudované v přilbě náhle ozvalo:

„Prosím, messieurs! Je tu ještě někdo, kdo by s sebou vzal ubohou pěší duši?“

Luigi to rovněž slyšel. Poskočil na sedadle a ohlédl se, právě včas, aby zahlédl podivnou postavu ve skafandru, která vyběhla z malé budovy, ukrývající transmitter.

Rod zaklel a pustil nohu z plynu. „Tady nemáte co dělat, Dantone!“ řekl ostře.

„Ach, mon ami!“ zvolal Danton přehnaně. „Jak dobře, že vás tu ještě nalézám! Nom-de-nom... tenhle neobvyklý oděv mě úplně plete. Byl byste tak laskav, monsieur, a otevřel, abych mohl nastoupit?“

Rod se našel.

„Poslouchejte, Dantone,“ vyjel na muže, „vraťte se teď zase co nejrychleji zpátky na CREST IV! Nebyl jste pro tuto akci vybrán. Jestli administrátor uslyší, že jsem vás vzal s sebou, uřízne mi uši - a vám krk, jen tak mimochodem.“

Danton v předstíraném zoufalství rozhodil pažemi.

„Ale, mon ami, vy žádáte nemožné!“ zvolal. „Transmitter je napólovaný špatným směrem. Já nemůžu zpátky.“ Spráskl ruce. „Otevřete mi, monsieur, snažně vás prosím...“

Rod si vzdychl a stiskl tlačítko. Svobodný obchodník nastoupil a jal se přemrštěně děkovat. Rod podrážděně mávl rukou.

„Nechte toho,“ zamručel. „Všechny nás přivedete do problémů. Co vás vůbec přimělo jít za námi?“

„Je třeba pravých mužů, není-liž pravda?“ zněla rozhořčená protiotázka. „A já jsem ten nejlepší! Nebyla mi dána možnost, abych se přihlásil dobrovolně. Tak jsem tedy přišel na vlastní pěst, monsieur. Jsem svobodný člověk. Mohu přicházet a odcházet, jak se mi líbí. A v této chvíli se mi líbí dát své schopnosti ve prospěch této operace.“

V jeho hlase bylo něco, co Roda i přes směšné, afektované chování přesvědčilo, že to Danton myslí vážně. Odstartoval a zamířil na silnici. Kam až mohl dohlédnout, byla prázdná. Budovy po obou stranách patřily ke komplexu skladů technicko-vědeckého oddělení.

„Při první možné příležitosti,“ řekl Rod, „oznámím Prvnímu administrátorovi, že tu jste, Dantone. Víc ode mě nemůžete žádat. Ať sám rozhodne, co s vámi.“

Danton se zlehka uklonil.

„Jak je ctěná libost, mon ami.“

Po osmi stech metrech se silnice stáčela na jihovýchod. Budovy po obou stranách prořídly a objevil se podlouhlý pahorek. Kluzák kopíroval silnici a pomalu se sunul vzhůru po pahorku. Nikdo nemluvil. Rod pohlédl na palubní chronometr. Ukazoval, že jsou na Nové Luně třicet osm minut. To ho trochu uklidnilo. Vědci předpokládali, že účinek léku, který užil, vydrží asi šest hodin. Co bude potom, nedokázal nikdo říci. Droga byla škodlivá. Heterocen-B zatěžoval lidský mozek, a tato zátěž trvala déle než ochranný účinek proti krystalovým agentům. Kdyby akce trvala déle než pět a půl hodiny, musel by si vzít další tabletu.

A jen nebe ví, co by se stalo pak. Náhle ho něco napadlo. Obrátil se na Dantona.

„Když už jste se do toho pustil tak zhurta,“ řekl poněkud ostře, „tak u sebe asi nemáte heterocen-B, že?“

Danton se usmál.

„To je pravda. Myslel jsem si ale, že ho budete mít dost.“

Rod vytáhl krabičku s tabletami a podal ji Dantonovi.

„Vezměte si,“ řekl nevlídně. Danton rychle poděkoval. Rod vrátil krabičku na místo.

„Sám od sebe byste na to asi řeč nezavedl, co?“ zeptal se.

Danton se ušklíbl.

„Ne. Věděl jsem, že to uděláte. Jste muž, který nezapomíná, a já jsem muž, který zná lidi.“

Rod mlčel. Neměl s Dantonem čest nijak často, ale v každém rozhovoru se dostal k bodu, kdy pocítil jeho duševní převahu tak zřetelně, až ho to bolelo.

Tohle byla taková chvíle. Kdyby měl čas, nejspíš by se rozzlobil. Ale cesta dosáhla vrcholku kopce a otevřel se pohled na město, které bylo ještě před půl dnem pýchou Alberta Mannheimera.

Teď však nijak vábně nevypadalo. Z mnoha míst stoupal dým a tvořil nad střechami hustou clonu. Jelly City leželo v polotmě. Bíle zářící budovy zešedly. Ulice vypadaly jako jizvy.

Rod zastavil u skupiny keřů, aby si mohl vše v klidu prohlédnout. Jelly City bylo naplánováno pro budoucnost. Asi polovina budov byla prázdná a na mnohých ulicích nebylo celé měsíce k vidění žádné vozidlo. Nová Luna byla dosud pouze jednou ze základen Solárního impéria. Jednoho dne ale vojenské zájmy ustoupí stranou a dají tak podnět k bouřlivému rozvoji, který Novou Lunu může proměnit v druhou Zemi.

Albert Mannheimer byl přesvědčen, že tato chvíle se blíží. Jelly City bylo postaveno tak, že mohlo okamžitě přijmout řadu osadníků a od začátku jim nabídnout mnohem vyšší životní standard, než jaký čekal kolonisty cizích planet obvykle.

Zatím však byla Nová Luna vojenskou základnou. Jedinými civilisty byli zaměstnanci flotily a pak lidé, kteří si dokázali obstarat povolení ke vstupu na Novou Lunu a živili se tím, že obdělávali malá políčka a výpěstky prodávali flotile.

Rodovi se konečně podařilo odtrhnout pohled od města a vzpomenout si na svůj úkol. Otevřel dveře a vystoupil. Luigi mu podal přístroje a on je umístil tam, kde byla půda nejrovnější. Roi Danton rovněž vylezl z vozidla a vypadal, jako by neměl na práci nic jiného, než pozorovat okolí. Rod vytáhl dalekohled.

„Tak jak to vypadá s přístroji?“ zeptal se po chvíli Luigiho.

„Ještě minutku, pane,“ odpověděl Luigi, aniž vzhlédl.

„Nespěchejte na toho chlapce, Steigere,“ ozval se Danton. „Trpělivost přináší růže.“

„Vy se starejte o své záležitosti a ne o mé!“ odsekl Rod vztekle.

„To dělám, mon ami,“ odpověděl Danton klidně a ušklíbl se. „Přece jste si nemyslel, že se hodlám této akce účastnit jako turista?“

V pravé ruce držel něco, co vypadalo jako nadměrný bílý kapesník. „Vidíte?“ otázal se: „První problém jsem už vyřešil.“

„Jaký problém?“

„Jestli tu jsou mikrokrystaly nebo ne.“

Podal kapesník Rodovi. Byl z tenké plastové fólie a při bližším pohledu odhalil Rod na jinak hladkém a dokonalém povrchu spoustu malých červených skvrnek.

„A co to má být?“ zeptal se.

„Tento šátek,“ vysvětloval Danton a vzal si ho zpátky, „je potažen vysoce citlivou vrstvou, která chemicky reaguje na mechanické vlivy. Jak jste všiml, monsieur, vane tu dosti silný jižní vítr. Přináší s sebou prach, písek, kdo ví, třeba i krystalové agenty. Vzal jsem šátek a podržel ho na dvě vteřiny ve větru na místě, kde vane nejsilněji. Částičky prachu na citlivé vrstvě vyvolávají chemickou reakci, která příslušná místa zabarví do červena, jak rače vidět. Během dvou vteřin jsem získal zhruba tři tucty takových skvrn. Pak jsem se posadil do závětrí a prozkoumal částičky, jež rudé zbarvení způsobily, tímto přístrojem.“ Sáhl volnou rukou do kapsy a vytáhl lupu. „Nalezl jsem částičky prachy, zrníčka prachu a částičky spálené hmoty ani jediný útvar známé krystalové struktury a zelené barvy.“

Rod mlčel.

„Přesvědčilo vás to?“ zajímal se Danton.

„Přesvědčilo,“ řekl Rod méně nadšeně, než by se dalo čekat. Iritovalo ho, že ten nápad měl Danton a ne on sám. Vtom se ozval Luigi.

„Hotovo, pane!“

Rod nechal Dantona prostě stát. „Výborně. Začněte!“ přikázal poručíkovi. Jejich prvním úkolem bylo zjistit, jestli se v okolí Jelly City vyskytuje elektromagnetické záření v oblasti obvyklých frekvencí. Panovalo přesvědčení, že mezi velkým krystalem a agenty, které řídí, musí existovat určitý způsob komunikace. Nikdo však netušil, jak by mohla probíhat. Bylo možné, že se krystaly dorozumívají elektromagnetickou cestou. V tom případě by zaznamenaly radiogramy, kterými se dorozumívají jednotlivé skupiny komanda, i když by jim nerozuměly. Možná by dokonce dokázaly určit, kde se příslušníci komanda nacházejí, což by mohlo vážně ohrozit úspěch celé operace.

Luigimu trvalo pět minut, než se znovu ozval:

„Nic než obvyklé záření, pane.“

Rod si v duchu odškrtl splnění prvního úkolu a zamířil ke kluzáku, kde zapnul vysílačku. „Radista jedna šéfovi,“ řekl do mikrofonu.

Odpověď se ozvala okamžitě. „Tady Rhodan. Jak dopadl pokus, Steigere?“

„Negativní, pane,“ odpověděl Rod. „Žádné vysílání nad Jelly City.“

„Výtečně. Tímto ruším zákaz vysílání. Spojte se s Caldwellem a pokračujte.“

„Ano, pane!“ Rod si odkašlal. „Pane...“

„Nadporučíku?“

„Omluvte prosím mou zvědavost, pane, ale jak to vypadá tam dole?“

„Zatím žádný kontakt,“ odpověděl Rhodan. „Pomalu postupujeme do centra. Nic nového, jak už jsem řekl.“ Tím rozhovor skončil. Rod zavolal Linuse Caldwellu.

„Tady Rod Steiger z flotily,“ ohlásil se. „Před hodinou jsme přistáli. Jak to u vás vypadá?“

Zdálo se, že Caldwell je ve skvělé náladě.

„Nádherně!“ zvolal. „Žádné potíže. Všechno běží jako na drátkách. Přijdete mě vyzvednout?“

„Co nejdřív,“ slíbil Rod. „Ještě musíme zařídít pár věcí.“

Caldwellovi jako by nic nemohlo zkazit náladu.

„Výborně, ještě to tu chvíli vydržím. Mám už trochu hlad, ale není to tak zlé.“ Rod slíbil, že se brzy zase ozve a skončil hovor. Když vzhlédl, spatřil Roie Dantona.

„To byl Caldwell?“

Rod vylezl z kluzáku.

„Správně. Byl to Caldwell,“ řekl stručně.

„Znáte ho?“ zeptal se Danton.

Rod se na něj překvapeně zadíval. „Jestli ho znám? Ne. Proč?“

Danton mávl rukou.

„Ach, nic. Jen jsem myslel...“ Víc neřekl.

Jejich vlastní úkol začal teprve teď. První experiment měl vlastně jen vyloučit možnost, která se od začátku zdála být nepravděpodobná. Teď museli zjistit, jak se mikrokristaly skutečně dorozumívají. Pokud by se to podařilo, byl by problém už napůl vyřešen.

Další hypotéza zněla, že se krystaly dorozumívají pomocí hypervln. Komplex hyperzáření byl tak rozsáhlý, že bylo třeba použít tři různé důkazové přístroje, aby prozkoumaly jen tři nejcharakterističtější frekvenční a modulační oblasti: telepatické pásmo, oblast gravitačních polí a frekvenční pásmo hyperrádiového záření.

Rod byl Luigimu k ruce. Během dvaceti minut dokázali, že v Jelly City se nevyskytuje žádná aktivita v telepatickém pásmu hypervlnového komplexu. Luigi se právě chystal nastavit druhý detektor na spodní frekvenční hranici gravitačního pásma, když se ozval Danton.

„Možná byste se chtěl na tohle podívat, Steigere,“ řekl.

Rod vzhlédl. Danton stál několik metrů stranou za keřem a dalekohled měl nastavený šikmo dolů.

„Co je?“ zabručel Rod.

„Myslím, že budeme mít návštěvu.“

Rod vyskočil. Několika kroky byl u Dantona a vytrhl mu dalekohled z ruky. Viděl silnici. Natočil dalekohled trochu doleva.

A měl to!

Na první pohled to vypadalo jako malý oblak páry, vystupující z otvoru v zemi. Ale oblak se pohyboval a měnil tvar. Chvilí vypadal jako koule, pak jako dlouhý pás mlhy a potom zase jako kouřový sloup. Byl na cestě na kopec.

„Všimněte si kursu!“ křikl na Roda Danton. Rod okamžitě pochopil, co má na mysli. Oblak mířil nejkratší cestou ke kluzáku. Ať byl navigován jakkoli, přesně věděl, kde je jeho cíl.

Rod vytáhl paprskomet a odjistil ho.

„Luigi!“

Luigi přispěchal od přístrojů. „Ano, pane?“
Rod ukázal na oblak. Slyšel, jak se Luigi prudce nadechl.
„To... to...“ zakoktal se.
„To jsou mikrokrystaly,“ doplnil Danton. „Nemusíte se bát. Dokud jsou v oblaku, nejsou nebezpečné.“
„Ano, pane,“ souhlasil Luigi. „Necháme je přijít až na sto metrů,“ rozhodl Rod. „Dantone, jste ozbrojen?“
„Ach proč? Máte strach, že to sám nezvládnete? Ale ano, jsem ozbrojen.“ Oblak se roztáhl a vytvořil dlouhý mlhový závoj. Mikrokrystaly se snažily znemožnit protivníkovi únik. Rod a jeho druhové stáli stranou od vozidla. Krystaly se kolem nich seskupily. Jednaly zcela přesně.
Vzdálenost rychle klesala. Tři sta metrů... dvě stě... sto padesát... Pal!“ řekl Rod.
„Tři paprskomety najednou vypálily. Vzduch protnul ostré paprsky a naplnilo ho jedovaté syčení.
A pak bylo po všem. Mlha zmizela. Rod byl zklamaný, i když si namlouval, že k tomu nemá důvod. Věc byla příliš jednoduchá. Bum-bum-bum a mikrokrystaly byly poraženy.
„Teď,“ prohlásil najednou Danton, „je samozřejmě třeba zjistit, jak se o nás dozvěděly.“

To, pomyslel si Rod, je opravdu otázka, nad kterou si stojí za to lámat hlavu. Někteří vědci se domnívali, že mikrokrystaly dokáží vycítit přítomnost cizích inteligencí i na velkou vzdálenost. Ale to nevysvětlovalo, proč se krystaly chystaly vrhnout na kluzák, a ne na tři muže, stojící třicet metrů stranou.

V kluzáku byla vysílačka, kterou Rod před půl hodinou hovořil s Rhodanem a Caldwellem. Krystaly ho musely lokalizovat. To bylo jediné vysvětlení.

Vyslovil svou domněnku nahlas. Luigi rychle přikývl. Danton si ho měřil s ironickým úsměvem.

„Myslel jsem, že jste teprve před chvílí zjistil, že krystaly nejsou citlivé na elektromagnetické rádiové vlny?“

Rod pokrčil rameny.

„To je pravda,“ přiznal. „Ale dejte mi jiné vysvětlení!“

Danton zavrtěl hlavou.

„Žádné nemám. Vypadá to, že máte pravdu, vidíte?“

Vysílačka zapípala. Rod sebou trhl a zapnul příjem. Ozval se rozrušený Caldwellův hlas:

„...Steigerovi. Caldwell Steigerovi!“

„Steiger,“ ohlásil se Rod. „Co se děje?“

„Mám spojení s jednou z našich lodí,“ vyhrkl Caldwell. „Je těžce poškozená a nouzově přistála východně od města. Lidé potřebují pomoc. Mají...“

„Moment.“ přerušil ho Rod. „Jaké máte spojení? Přes vysílačku?“

„Ano.“

„Jaká frekvence?“

Caldwell mu řekl číslo. Rod si je zapsal.

„Už se o to nestarejte,“ poradil vědci. „Předám vaši informaci vedení.“ Caldwell si oddechl.

„Ještě něco,“ řekl. „Necítím se už moc dobře. Všiml jsem si mlhových pramínků. Koncentrují se kolem budovy. Bolí mě hlava a před chvílí jsem na pár vteřin ztratil vědomí. Můžete mě odsud dostat?“

Rod chvíli váhal. Caldwell byl bezpochyby v nebezpečí. Ale může opustit své místo, aby ho zachránil?

„Vydržte to ještě pár minut, Caldelle,“ odpověděl. „Požádám o dovolení, abych pro vás mohl zaletět. Zůstaňte blízko přijímače, jasné?“

„Jasně,“ řekl Caldwell a odpojit se. Rod zavolal Perryho Rhodana a vysvětlil mu, co se od Caldwellova dozvěděl.

„Přerušte měření!“ přikázal Rhodan.

„Dejte Caldwellovi heterocen-B, ať na něj krystaly nemůžou. Víme už, že lék je účinný, minimálně první dávka. Řekněte mu ale, ať zůstane na svém místě. Potřebujeme někoho, kdo bude dávat pozor na hlavní spínač transponderu.“

I tentokrát čekal na Roda vedle kluzáka Danton.

„Špatné svědomí vám asi nedá pokoj, co?“ zeptal se ho Rod ironicky.

„Ale dá,“ řekl Danton vesele. „Provádím tu psychologické studie. Rád bych věděl, proč muž, který mi hrozí, že mě při první příležitosti ohlásí vyšším místům, neuskutečnil svou vyhrůžku ani napotřetí.“

Rod se zatvářil naprosto bezradně. „Sám bych to rád věděl,“ zabručel. „Možná prostě nejsem ten typ.“

Luigi se zabýval svými přístroji. „Nechte toho, Luigi!“ křikl na něj Rod. „Musíme se postarat o Caldwell.“

Cestou do Jelly City se Rod z vysílačky dozvěděl, že se Rhodan spojil s velitelem ztroskotané lodi, nějakým nadporučíkem Roswellem. Roswell hlásil, že on, a jeho lidé jsou uvězněni v bažinaté krajině zhruba sto dvacet kilometrů od města. Rhodan pro ně poslal tři kluzáky. Znamenalo to, že v Jelly City zůstala už jen tři vozidla.

Pak změnil frekvenci a vyslechl vysílání mezi Rhodanem a dalšími dvěma kluzáky. Gucky byl při jednom ze svých skoků postřelen jedním z pomínutých obyvatel Nové Luny. Rána nebyla příliš vážná, ale Gucky byl momentálně v bezvědomí a jeho skafandr byl poškozený. Rhodan ho nemohl dopravit k transponderu a poslat zpět na CREST VI, protože se momentálně nemohl obejít bez dalšího kluzáku.

Linus Caldwell seděl u vysílače a poprvé za dlouhou dobu se cítil zase opravdu dobře. Bolest hlavy ustala. Obelhal Steigera. Už mu nic nechybělo.

A bylo to ještě lepší. Poprvé ve svém životě přesně věděl, co má dělat.

5.

Lokalizační areál byl zalitý sluncem. Dým se sem dosud nedostal. Pohled na spoustu malých budov v sobě skrýval podivuhodný klid. Po oblacích, které Caldwell údajně viděl, nebylo nikde ani stopy. Rod přistál vedle velké antény, která vypadala tak trochu jako vánoční stromeček. Za jedním z oken se objevil Caldwell. Rod mu zamával a ukázal na dveře. Caldwell zmizel. Za chvíli mohli slyšet, jak odstraňuje barikádu, kterou za dveřmi postavil.

Pak otevřel. Rod si dovedl představit, jak vypadal dříve, když byla Nová Luna ještě klidným světem. Nakloněný dopředu, stále ponořený v myšlenkách, oči upřené do země, jeden z lidí, kteří si důstojnickou hodnost vykoupili vědeckým diplomem.

Rod uslyšel jeho hlas díky mikrofonu v přílbě.

„Dobrotivé nebe, to mám ale radost, že vás vidím!“ volal šťastně. „Už jsem skoro přestal doufat.“

Ustoupil stranou a nechal je vejít. Za dveřmi byla chodba, vedoucí do nitra budovy. Místnost, v níž se Caldwell dosud skrýval, byla nalevo. Rod ji přelétl krátkým pohledem. Nevěděl, co vlastně hledá. Jestli byly krystaly vevnitř, pak se rozdělily a nebudou vidět.

Danton se zaměřil na Caldwell. Několikrát jím zatočil kolem dokola a poklepal mu na bílý laboratorní plášť. Po každém úderu se zastavil a pozoroval. Caldwell vypadal nechápavě a bezmocně.

„Náš přítel je čistý,“ prohlásil nakonec Danton. „Alespoň zvnějšku.“

Caldwell pochopil a ušklíbl se. „Nemyslím, že se jich sem dostalo nějak hodně - jestli vůbec. Venku jsem je viděl, ale tady...“

Rod zatím vytáhl z kapsy krabičku s tabletami a jednu Caldwellovi podal. Caldwell ji vzal, prohlédl si ji ze všech stran a váhavě ji strčil do úst. Pak, jako by ho něco napadlo, zamířil náhle ke dveřím.

„Počkejte chvíli, prosím,“ řekl. „Chci si ještě něco vzít, než půjdeme.“

„Moment,“ volal za ním Rod a Caldwell zůstal stát ve dveřích, „zatím tu zůstanete, Caldelle. Rozkaz od šéfa. Myslel jsem, že jsem vám to vyřídil?“

Caldwell si přešel dlaní po čele a usmál se.

„Jistěže. Zapomněl jsem. Ale stejně počkejte! Chci vám něco ukázat. Možná vás to bude zajímat.“

Poslední slova zazněla už z chodby. Rod slyšel, jak se otevírají vnější dveře. Roi Danton na něj vrhl rychlý pohled.

„Na vašem místě...“ začal.

„Máte pravdu,“ přerušil ho Rod.

„Nemůže se tady jen tak procházet. Kdo ví, jak dlouho trvá, než droga začne účinkovat.“

Vyběhl ven. Caldwell za sebou zavřel dveře. Rod cloumal klikou a volal Caldwellovo jméno. Dveře konečně povolily a Rod málem vypadl na dvůr.

Jasně slunce ho na okamžik oslepilo. Pak zaslechl zvuk motoru. Zděšeně přihlížel, jak se jejich kluzák začíná zdvihát do vzduchu. Zařval:

„Caldelle, vy ztracený blázne...!“

Ale Caldwell ho neslyšel. Kluzák prudce stoupal, zamířil na jih a zmizel nad střechami.

Rod se vrátil zpět do laboratoře. „Caldwell nám utekl,“ zasípal. Danton přikývl.

„Měl jsem to potěšení být očitým svědkem,“ odpověděl zcela klidně. „Zdá se, že máme co do činění s novým druhem posedlosti...“

Nedořekl. Luigi, který si mezitím prohlížel laboratorní přístroje a incident nesledoval, se rozčileně ozval:

„Pane, hlavní proudová brána transmiteru je zapnutá!“

Rod měl pocit, že mu srdce sevřel ledový krunýř.

„Co to znamená, Luigi?“ zeptal se ostře.

„Transmiterová kontrola je obcházena, pane. Proud teče hlavním kanálem přímo do transmiteru. Řídicí agregát už není v regulačním obvodu. Já...“

„Ven!“ zařval Rod. „Okamžitě!“

Rod se vrhl ke dveřím. Danton byl dva kroky za ním, jako by hrozící nebezpečí rozpoznal ve stejné chvíli, jako Rod. Luigi poprvé v životě pochopil nějakou situaci ve zlomku vteřiny. Vystřelil ze dveří a řítil se ven. Rod mu byl v patách.

„Dál!“ sípal Rod. „Nejdál, jak to jde!“

Běželi o život. Prořítli se kolem antény a pádili do volné krajiny. Rod cítil, jak se jim začíná chvět půda pod nohama.

„Kryjte se!“ zařval Rod, vrhl se na zem a schoval hlavu do paží.

Pak začal konec světa.

Nepřetržitý hukot, burácení, ořesy, zvířený prach a déšť kamenů, to všechno se zdálo trvat věčnost. A když to nakonec skončilo, Rod se skoro neodvažoval doufat, že je stále ještě naživu.

Vysoukal se zpod hory harampádí, které ho zasypalo, a ztěžka se postavil na nohy. Bolelo ho celé tělo.

Otočil se. Tam, kde se ještě před minutou rozkládal komplex budov a zařízení, vězel teď obrovitý kráter. Slunce zmizelo - zakrýval ho oblak prachu a dýmu.

„Ach, k čertu s tím!“ ozval se vztekly hlas.

Rod sebou škubl. Roi Danton se právě škrábal ven zpod hromady sutě. Vypadal nezraněný.

„Luigi?“ zvolal Rod se strachem.

„Tady, pane,“ ozvala se slabá odpověď. „Všechno v pořádku. Už jdu.“

Hromada šterku a sutin se dala do pohybu a objevil se Luigi Bernardo.

„Přezkoušejte si skafandr,“ přikázal mu Rod.

Zdálo se to téměř neuvěřitelné, ale Luigi nenašel na skafandru žádný defekt. Dantonův byl rovněž nepoškozen. Rod nedůvěřivě prozkoumal ten svůj - byl v pořádku. Všichni tři měli jen pár modřin.

Caldwell, pomyslel si rod hořce. Musel být posedlý - mnohem víc, než ostatní, kteří divoce šleli v ulicích a střídali do vzduchu. Caldwell se stal agentem krystalů. Jeho rozum byl pod vědomou kontrolou velkého krystalu. Jako relé zřejmě fungovaly mikrokrystaly, které se zahnízdyly na místech, která ušla Dantonově kontrole.

„Je to všechno moje vina,“ ozval se Svobodný obchodník. „Měl jsem mít oči pořádně otevřené.“

„Proč vaše vina?“ zeptal se Rod.

„My všichni jsme...“

„Od začátku jsem Caldwellu podezíral,“ řekl Danton. „Jsem tady jen kvůli němu. Vzpomínáte si, že tvrdil, že OLD MAN zničil osmdesát procent flotily z Nové Luny?“

Rod mlčky přikývl.

„Považuji to za neuvěřitelné. Představte si: víc než dvě stě vesmírných lodí zaútočí na giganta ve více nebo méně uzavřeném útvaru. Známe sílu OLD MANA. Jediný úder, a je po Mannheimerově flotile. Tak to popisoval i Caldwell. A pak začal tvrdit, že dvacet procent uniklo. Dokážete si to představit? Jak by mohli uniknout? Letěli ve stejném svazu, jehož osmdesát procent bylo podle Caldwellovy výpovědi zničeno, že? Jedna nebo dvě lodi, pro mě za mě i celá skupinka, která letěla na křídle a palba z OLD MANA ji plně nezasáhla - to by bylo možné. Ale dvacet procent? Nikdy v životě!“

„To všechno je ale jen domněnka,“ protestoval Rod.

„Správně. Dostatečná, abych po ní šel. Neměl jsem dost důkazů, abych to přednesl na nejvyšších místech. Tak jsem se o to rozhodl postarat sám. Prohlédl jsem si Caldwellův osobní spis. Linus Caldwell je zdrženlivý, téměř bolestně nesmělý člověk. Pamatujete se na první rozhovor, který jste s ním měl? Otevřený člověk, že? V dobré náladě, optimisticky naladěný. To nebyl ten Caldwell, o kterém jsem četl v podkladech.“

A pak to napadení mikrokrystaly. Necháпали jsme, jak nás mohly tak najednou objevit. A proč útočili na nás místo na kluzáky ve městě, které měly mnohem blíž. Zcela prostě. Krystalové agenti nejsou na radiové vlny o nic citlivější než vy nebo já. Ale Caldwell nás mohl lokalizovat a informovat je.“

Odmlčel se a čekal na Rodovu reakci. Luigi řekl:

„Myslím, pane, že to, co říká, má hlavu a patu.“

„Díky, Luigi,“ řekl Rod ironicky. Bez vás bych si toho nevšiml.“

„A ještě něco,“ pokračoval Danton. Sáh do kapsy a vytáhl něco, co vypadalo jako rozžvýkaná žvýkačka. „Heterocénová tableta. Caldwell jen předstíral, že ji spolkl. Pamatujete se? Sotva ji měl v ústech, otočil se a pospíchal pryč. Venku ji vyplivl.“

Rod řekl:

„Máte úplně pravdu,“ jen aby ho konečně zastavil. Něco ho napadlo a potřeboval čas, aby o tom mohl přemýšlet.

„Proč si Caldwell vymyslel to s těmi dvaceti procenty?“ zeptal se po chvíli.

„To si můžete spočítat na prstech,“ opáčil Danton. „Koneckonců se to už celé rozjelo.“

„Správně,“ doplnil ho Rod. „Šéf pošle tři kluzáky pro údajné zraněné. A proč? Komando se má rozdělit. Šest kluzáků najednou je na krystaly moc. Dvakrát tři - to už je lepší.“ Změřil si Dantona. „Kdo si myslíte, že sedí tam venku a vysílá fingované volání o pomoc?“

Danton pokrčil rameny.

„Nejspíš lidé, s nimiž se stalo totéž, co s Caldwellem.“

„Asi máte pravdu,“ souhlasil Rod. Musíme varovat Rhodana.“

„Ze dvou důvodů,“ nadhodil Danton. Dvou?“

Danton se obrátil k Luigimu. „Viděl jste transmitterový agregát. Všiml jste si, jaké tam bylo nastavení, než byl agregát vypojen z hlavního okruhu?“

„Vysílání, pane,“ řekl Luigi.

„To se dalo čekat.“ Danton se znovu otočil k Rodovi. „Když jsme zjistili, že hlavní proudová brána je zapnutá, všichni jsme věděli, co si o tom máme myslet. Kdyby byl agregát zapojen do okruhu, když vybuchla Caldwellova

bomba, už by teď žádný transmitter nebyl. Aby mohl transmitter zachovat a přesto vyhodit nás a celé okolí do vzduchu, musel Caldwell vypojit spínač z životně důležitého hlavního okruhu. Všimli jsme si toho a proto jsme ještě naživu.

Zůstává tedy otázka, proč chtěl Caldwell transmitter zachovat? Proč ho zapnul na vysílání, než tam uložil bombu? Proč se postaral o zapnutí proudové brány?“

Danton se odmlčel a rozpráhl ruce, jako by chtěl naznačit, že teď už to muselo dojít i tomu nehloupějšímu. Rod tvrdohlavě mlčel.

„Chce dostat krystaly na palubu CRESTU IV,“ vyjádřil se Danton. „Udržuje bránu otevřenou. Teď, v této chvíli, je na cestě do Jelly City, aby uskutečnil poslední přípravy pro transmitterový skok velkého krystalu.“

Rod se na Svobodného obchodníka díval tak dlouho, až s uspokojením zjistil, že Danton znejistěl.

„Co, co...“

„Už před pěti minutami jsem řekl,“ vpadl mu Rod do řeči, „že Rhodan musí být varován. Každý okamžik, který tu prožvaníme, nahrává nepříteli.“

Danton nic neřekl a Rod měl konečně čas si naplno uvědomit, že nemá ani kluzák, ani vysílačku. Chronometr ukazoval tři hodiny od začátku operace. Místo, kde nechali přístroje, bylo třináct kilometrů daleko.

Mezi přístroji vysílačka nebyla. Ale bylo tam vše, čeho byla třeba k sestrojení primitivního Morseova vysílače. Možná - byla to bláznivá naděje, kterou Rod okamžitě potlačil - jsou dokonce jejich vysílačky v přilbách dost silné, aby z kopce dosáhly až do města.

Obrátil se na Luigiho a Dantona: „Nezbývá nám nic jiného, než vzít nohy na ramena!“

Pochodovali hodinu, a před nimi v dálce se právě objevily obrysy kopce, když na krajinu padl obrovský stín. Příliš se o něj nestarali, zaujati tím, aby postupovali co nejrychleji. Teprve když tma zhoustla a zahalila vše kolem, zastavil se Rod a vzhlédl.

Naskytl se mu tak neuvěřitelný pohled, že vykřikl. Vysoko na modrém nebi stál černý kotouč, mnohem větší, než slunce, které zakrýval. I když se pohyboval dost rychle, aby to zaznamenalo pouhé oko, trvalo několik minut, než se zase ukázal okraj slunce a začalo se rozjasňovat.

„To je fantastické!“ vydechl Danton.

Luigi nebyl schopen slova.

„OLD MAN,“ zamumlal Rod. „Už jsem si říkal, kde vězí.“

Obrovský kotouč byl teď nad nimi a pomalu se sunul pryč. Gigantický robot byl na dost vysoké oběžné dráze a oběh kolem Nové Luny mu trval několik hodin. To, že oběhl těsně před sluncem, byla náhoda, i když ne příliš pravděpodobná.

Po dvou hodinách namáhavého pochodu nastoupily první známky únavy. Ušli bez přestávky víc než deset kilometrů. Aby co nejvíce snížili spotřebu energie skafandrů, zapnuli klimatizaci na minimum a nyní jim stékaly po tvářích čůrky potu. Kopce se teď zdvihal těsně před nimi, a kdyby přesně věděli, kde nechali přístroje, museli by ujít už jen dva a půl kilometru. Jenže Rod se při letu ke Caldwellovi nerozhlížel příliš důkladně po okolí a nijak se tím netajil. Neměl prostě tušení, kterým směrem se z úpatí kopce mají vydat. Zůstali stát. Danton se rozhlížel kolem.

„Neměl jsem co na práci, když jste řídil,“ vysvětloval, „tak jsem se trochu rozhlížel. Je tady někde... aha, tamhle! Takový osamělý strom.“

Rod se podíval naznačeným směrem a spatřil strom, který se tyčil vysoko nad okolními keři a měl tak prapodivný tvar, jako by ho několikrát zasáhl blesk a donutil ho růst jiným směrem.

„Silnice leží asi sto metrů za ním,“ pokračoval Danton. „Na severním svahu vede jihovýchodním směrem. Takže nám jde napůl cesty vstříc. Když půjdeme přímo vzhůru, budeme za chvíli na ní.“

Rod už necítil žádnou nechuť, že Danton zase prokázal svou převahu. Ať řekl Danton na jeho omluvu cokoli, byl to jeho, Rodův úkol, orientovat se tak, aby se sem mohl kdykoli bez problémů vrátit. Zanedbal to. Byl příliš rozrušený. Věděl, že Luigi nevěnoval kursu pozornost. Luigi si vždycky všímal jiných věcí. Kdyby nebylo Dantona, ztratili by cenný čas hledáním přístrojů.

Drápali se do kopce skoro půl hodiny. Rod shlédł do nížiny. Pohled nebyl povzbudivý. Oblaka dýmu zhoustla. Jelly City hořelo. Perrymu Rhodanovi se nepodařilo jeho šílené obyvatelé zastavit.

„Támhle,“ řekl Danton.

Rodův pohled sklouzl stranou. Silnice. Přístroje byly už jen půl kilometru daleko. Šli dál. Danton šel teď v čele. Rod začal mluvit do mikrofonu v přilbě.

„Radista jedna šéfovi. Radista jedna šéfovi. Červená-červená-červená...“

Nedostal žádnou odpověď. Funkcí přilbové vysílačky bylo udržovat spojení na krátkou vzdálenost. Jelly City bylo příliš daleko a dým celý pokus ještě ztěžoval.

Nakonec toho nechal. Za pár minut pak došli na místo. Luigi se okamžitě vrhl k přístrojům. Danton chvíli váhal a pak mu šel pomoci.

„Připraveni na morseovku!“ zvolal potom. „Je to dost primitivní aparát, ale myslím, že nás bude tam dole jasně slyšet.“

„Nemáme žádný přijímač,“ stěžoval si Luigi a vypadal nešťastně - jako by měl původně v úmyslu komplikovaný projekt, který mu Danton zatrhł.

„Žádný nepotřebujeme,“ řekl Danton. „Z našich šesti hodin nám zbývá ještě dvacet pět minut. Jestli nás uslyší, přijdou pro nás. Jestli ne...“

Rod začal vyslat. Opakoval desetkrát volací znak a pak začal s vlastní zprávou. Co nejstručněji vylíčil události v Caldwellově laboratoři. Několika slovy popsal Dantonovo podezření ohledně lodí, které měly uniknout zkáze ze strany OLD MANA. Vysílal ani ne tři minuty.

Danton vstal. Rod si ho nevšímal, uvažoval právě, jestli by nebylo lepší vydat se zpět k transmitteru místo bezcílného čekání tady na kopci. Jenže Danton se náhle zastavil a zvolal:

„Caldwell dělá pokroky! Podívejte se na to!“

Rod vyskočil a rozběhl se k němu. Spatřil hustou mlžnou stěnu - tak hustou, že působila jako masiv - jak se od jihu blíží ke kopci. Musely ji tvořit triliony mikrokryсталů.

O jejich kursu nebylo pochyb. Stačilo, aby prostě postupovali dál, a přímo narazí na transmitter, ležící několik kilometrů za severním svahem kopce.

„Vidíte?“ řekl Danton znovu.

Rod vzhlédl. Vysoko nad keři se vznášel kluzák.

„Caldwell,“ vyhrkl.

Mlžná stěna se pohybovala s překvapivou rychlostí. Za pár minut se vyšplhala do poloviny kopce. Caldwellův kluzák byl teď přímo nad vrcholkem a vyčkával. Rod ucítil lehké šťouchnutí.

„Pane,“ ozval se Luigi. „Myslím, že něco vidím...“

Bylo slyšet, jak se prudce nadechl a pak zařval tak hlasitě, až se Rodovi zdálo, že mu prasknou bubínky.

„Kluzák, pane! Letí přímo k nám! Letí... letí pro nás! Tam, podívejte...“ Nadšení ho úplně ovládlo. Kluzák opsal zatáčku a přistál mezi přístroji. Rod rozpoznal vysokou postavu Prvního administrátora a spadl mu kámen ze srdce. Dvířka se otevřela a Rhodan vyskočil.

„Ihned na palubu!“ přikázal stručně.

„Zbytek mi povíte cestou, nadporučíku.“ Musel si všimnout Dantona, ale nevěnoval mu ani pohled. Luigi se nahoru vyškřábal jako první. Rod ho následoval, po něm Danton. Okamžitě odstartovali.

„Podejte hlášení, nadporučíku!“ Rod vyklopil, co věděl. Trvalo mu to pět minut. Rhodan ho ani jednou nepřerušil, ale když domluvil, řekl: „Vaše domněnka je správná, nadporučíku. Volání o pomoc byla lest. Naše tři kluzáky byly vlákány do pastí. Dva byly zničeny. Třetí se k nám probíjoval těžce poškozený a s nefunkčním vysílačem. Ve městě jsme byli napadeni. V Jelly City je alespoň padesát lidí, které krystaly vědomě využívají pro své plány. Navenek vypadají naprosto normálně. Když k nám dorazil poškozený kluzák, rozhodl jsem se operaci přerušit. Nemůžeme tu už ničeho dosáhnout. Zraněné jsme poslali zpět na CREST VI. Ostatní tu zůstali - až do doby před půl hodinou.“ Usmál se na Roda. „Jsem rád, že jste to ještě zvládli.“

Jeho slova naplnila Roda hlubokou vděčností. První administrátor Solárního impéria se vystavil smrtelnému nebezpečí, aby zachránil své dva muže, o nichž ani nevěděl, jestli jsou naživu. Chtěl něco říct, ale chyběla mu ta správná slova.

„Náš čas vypršel,“ řekl Rhodan. „Vezmeme si druhou heterocenovou tabletu.“

Rod váhal. Transmitter byl jen několik kilometrů daleko. Když budou míst štěstí, budou tam dřív než krystaly a nemuseli by riskovat druhou dávku. Lékaři se netajili tím, že za neškodnost dalších dávek drogy neručí.

Viděl ale, jak si Rhodan sám tabletu vzal, takže veškerý odpor byl nesmyslný. Vytáhl tedy z kapsy krabičku, vytáhl tabletu a strčil ji do úst. Danton mávl odmítavě rukou. „Pro mě ne! Nechte si skafandr zavřený!“

Rod ho neposlechl. Natáhl ruku s tabletou a Danton si ji vzal. Rod se snažil skafandr co nejrychleji zase zavřít. Podíval se dolů a viděl, že už jsou maximálně dva kilometry od transmitterové stanice. Caldwell a krystaly nebylo nikde vidět, ale to neznamenovalo, že je po nebezpečí.

Rod si připravil paprskomet a položil si ho na kolena. Pak se zarazil. Zbraň pokrývala tenoučká vrstva jemného prášku. Rozhlédl se a zjistil, že paprskomet netvoří výjimku. Celý kluzák, okna, kontrolní pult, sedadla, podlaha, dokonce i všechny skafandry byly potaženy tenkou třpytivou vrstvou prachu.

Mikrokryсталy!

Strach se mu zakousl do útroby jako divoké zvíře a zbavil ho rozumného uvažování. Vyskočil ze sedadla. Chtěl křičet, ale děs mu sevřel hrdlo. Náhle ucítil, jak mu rameno sevřela Dantonova tvrdá pěst. Chtěl s ním bojovat. Nebyl už pánem svých smyslů, a ten, kdo mu chtěl zabránit tu ztracenou vrstvu krystalů několika výstřely zničit, byl jeho nepřítel.

Vtom začal křičet Luigi.

Byl to křik naplněný smrtelným strachem. Byl to tak děsivý křik, že Rod okamžitě vystřízlivěl. Viděl, jak Luigi vyskočil ze sedadla. Slyšel, jak nařiká:

„Ne, ne... nech mě!“

A jako ve snu viděl, že Danton natáhl paži a hranou ruky uhodil plnou silou tam, kde skafandr skýtal nejmenší ochranu: do krku těsně pod přílbou.

Luigi klesl v bezvědomí k zemi. Rod uslyšel Rhodanův chladný, ovládaný hlas:

„Děkuji, monsieur.“

6.

Byli nad ulicí vedoucí z transmitterové stanice do Jelly City. Byli už jen několik set metrů od transmitteru.

Za nimi se náhle objevila mlha. Rhodan zvedl kluzák výš, ale mlha udělala totéž. Kluzák prolétl bílým mrakem, a když se zase vynořil, byl potažen mléčnou vrstvou.

Rhodan dokončil manévr a přistál na dvoře před malou transmitterovou budovou. Ve vzduchu byla mlha. Slunce zmizelo. Kolem tančily mikrokrystaly.

„Ven!“ přikázal Rhodan.

Otevřel dvířka a mlha se rozvířila i v kabině. Rod náhle cítil tlak na lebku, jako by mu někdo násilím nasadil příliš malou helmu. Popadl Luigiho za paže a táhl ho ven. Danton mu pomáhal. Byli venku a Danton něco křičel, ale Rod mu nerozuměl. Rhodan kryl své muže palbou z paprskometu. Mlha tak zhoustla, že nebylo jasné, kterým směrem leží transmitter.

Rod už nedokázal jasně uvažovat. Jeho myšlenky kroužily po divokých drahách a neměl nad nimi kontrolu. Tlak, který cítil na spáncích se znásobil.

„Sem!“ slyšel křičet Dantona. „Tímhle směrem!“

Rod víc klopýtal než šel. Náhle kolem něj prošlehl mlhou paprsek. Přišel zezadu. Rhodan byl vpředu. Musel to být někdo jiný.

Linus Caldwell...!

Rod Luigiho pustil. Někdo na něj křičel:

„Steigere! Sem!“

On si toho však nevšímal. Musel dostat Caldwella, který se pokoušel zabránit Rhodanovi v přístupu do transmitteru. Kdyby se mu to podařilo, je vše ztraceno.

Co je ztraceno? napadlo ho vzápětí.

Operace, odpověděl.

Jaká operace?

Ta...

Odpověď neznal. Nějaká cizí síla pronikala do jeho mozku. Neměl sílu, aby jí vzdoroval.

Musí dostat Caldwella. Proč?

Nevěděl. Byla to tato myšlenka, zformulovaná v posledním okamžiku před hypnotickou ztečí mikrokryсталů, která ho zachránila před nejhorším. Proti tomuto rozkazu, který si vtiskl do vědomí jako pečeť, nemohly krystaly v krátké době, která jim zbývala, nic dělat.

Z mlhy se vynořila tápající postava. Rod vztekle zařval a vrhl se na ni. Na zlomek vteřiny zahlédl podivně bezvýrazný obličej Linuse Caldwella. Caldwell ho poznal a pokusil se mu vyhnout. Ale Rod byl rychlejší. Srazil Caldwella k zemi. Pak omráčeného popadl a táhl ho za sebou. Mlha kolem jako by najednou zeslábla. Tlak, který mu svíral spánky, ustoupil. Najednou zase mohl normálně myslet. Slyšel, jak Danton křičí:

„Dál, Steigere! Jste na správné cestě!“

Před ním se vynořila bílá zeď a v ní otvor. Vkloupytal dovnitř. Byla tam tma a čistý vzduch. Někdo mu podal ruku. Pustil Caldwella a prošel třpytivým závojem u protější stěny.

Pak najednou stál ve velké, jasně osvětlené místnosti s kovovými stěnami. Kolem dokola byli muži v montérkách. Zněly povely.

Roda naplnila neskutečná úleva. Z velké dálky slyšel hlas Perryho Rhodana, jak mu říká:

„Odpočiňte si, Steigere! Byl jste dobrý!“

Bylo třeba si přiznat, že operace Nová Luna skončila nezdarem.

Droga heterocen-B se ukázala jako pouze omezeně použitelná. První dávka sice chránila před hypnotickou mocí krystalů, ale účinek trval jen pět a půl až šest hodin. Druhá dávka zato byla naprosto neúčinná a navíc pro lidský organizmus nebezpečná. Rhodan, Danton, Bernardo a Steiger museli strávit den v palubní nemocnici.

Linus Caldwell, jemuž byla podána ještě v transmitteru, zatímco byl v bezvědomí, na šok zemřel.

Nová Luna musela být prozatím odepsána. Krystaloví agenti ji měli pod naprostou kontrolou. Rhodanovu komandu se nepodařilo jejich moc ani trochu oslabit.

Výsledek byl hořký a jednoznačný. Solární impérium nemělo v této chvíli žádnou zbraň proti vražednému účinku krystalů.

K částečnému úspěchu však přesto došlo: díky statečnosti Roda Steigera se zabránilo proniknutí krystalů na palubu CRESTU IV.

Perry Rhodan nezapomněl ani na roli, kterou v celém dobrodružství sehrál Roi Danton. Bylo jasné, že Danton svou prozíravostí zachránil nejen životy Steigera a Bernarda, ale nejspíš i samotného administrátora, když chladnokrevně zneškodnil Bernarda, trpícího pod ofenzívou krystalů.

Po CRESTU IV kolovaly o rozhovoru Rhodana s Dantonem divoké pověsti. Podle nich pozval První administrátor Dantona k sobě do kabiny a vysvětlil mu, že i když se při operaci na Nové Luně choval velmi statečně, přece jen bude lepší, když příště bude poslouchat rozkazy - nebo bude přísně potrestán vojenským soudem.

Roi Danton se prý poté hluboce uklonil a odpověděl:

„Monsieur, mon grandseigneur, váš hluboce oddaný služebník je vašim milostivým jednáním nejhluběji poctěn.“

Tvrzení Roda Steigera, že se Roi Danton choval na Nové Luně jako normální člověk a svou bláznovskou roli zcela odhodil, bylo označeno za nedůvěryhodné a bylo odmítnuto.

CREST IV zůstala zatím na místě. Přiletěly posily ze sektoru Vega a začaly vytvářet kolem Jellicovy hvězdy široký kruh. OLD MAN a krystaly nesměly být spuštěny z očí.

Mikrokrystaly, kterým se přece jen podařilo do CRESTU IV proniknout, byly odsáty čističkami vzduchu a zachyceny ve filtrech.

Roda Steigera a Luigiho Bernarda vyznamenal osobně První administrátor. Obdrželi řád Pro Temeritate, jeden z nejjobdivovanějších, které Solární impérium udělovalo, a byli půl dne středem veškeré pozornosti.

Tisíce světelných let daleko, na jižním okraji galaxie, se k sektoru Červánky pomalu blížil zelený krystal.

V bezpečné vzdálenosti ho sledoval plukovník Dentcher s OMASO.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Bernardo, Luigi: školený radista. Malý, širokoramenný. Byl s Rhodanem a Atlanem ve výsadku na OLD MANOVI. Člen posádky CRESTU IV

Caldwell, Linus: člen posádky Nové Luny. Kromě nadání pro hyperergetiku měl jen málo nadprůměrných vlastností. Byl ovládnut krystalovými agenty. Po podání heterocenu-B na šok zemřel.

Dentcher, Clark: plukovník. Třiapadesátiletý, vysoký, štíhlý muž s kaštanovými, hladce sčesanými vlasy, které si nervózně uhlazoval drobnou, nervní rukou. Jeho velký zahnutý nos navozoval představu, že každou nepříjemnost musí vycítit už na dálku. Jinak si ovšem rád hrál na posměváčka.

EMPORIA: pozemský bitevní křižník.

Heterocen-B: látka, která v omezené míře dokáže lidský mozek ochránit před krystalovými agenty. Heterocen-B zatěžuje lidský mozek, a tato zátěž trvá déle než ochranný účinek proti krystalovým agentům. Ochranný účinek působí cca. 6 hodin. Druhá dávka už je neúčinná.

Jellicova hvězda: žluté slunce, kolem něhož obíhá Nová Luna jako druhá z pěti planet.

Jelly City: hlavní sídlo na Nové Luně.

Konitzki: major, velitel Bernarda a Steigera, člen posádky CRESTU IV

Krystaloví agenti: druh kolektivní inteligence, jejíž jednotlivé údy, zcela závislé na centrální řídicí instanci, jsou mikroskopicky nepatrné útvary, vyskytující se většinou ve výparech. Dalším charakteristickým rysem je to, že jsou neustále posedlí pudem usazovat se v co největším počtu v myšlenkových centrech jiných inteligencí a přivést tak cizí rozum pod vlastní kontrolu. Krystalový agent byl útvar o velikosti zhruba sta mikronů, mikroskopický, krystalický objekt s relativně vysokým indexem lomu asi 2,5, silným filtračním účinkem pro modré, žluté a červené světlo a tudíž zeleně zbarvený. Samotný agent neměl vlastní inteligenci. Potřeboval řízení, aby se choval podle plánu. Řízení obstarával větší krystal, sestávající z milionů nebo miliard individuálních agentů.

Mannheimer, Albert: generálmajor, velel padesáti tisícům mužům na základně Nová Luna.

Matumbwe, Kassai: podplukovník, zástupce Alberta Mannheimera na Nové Luně.

Nová Luna: základna Solárního impéria. Jednoho dne ale vojenské zájmy ustoupí stranou a dají tak podnět k bouřlivému rozvoji, který Novou Lunu může proměnit v druhou Zemi.

OMASO: hlídková loď USO v sektoru Červánky. Kapitán plukovník Clark Dentcher. Posádka čtrnáct set lidí a 20 šedesátimetrových člunů na palubě.

Steiger, Rod: nadporučík, byl s Rhodanem a Atlanem ve výsadku na OLD MANOVI. Člen posádky CRESTU IV

Wai-Tong: major, hlavní radista CRESTU IV